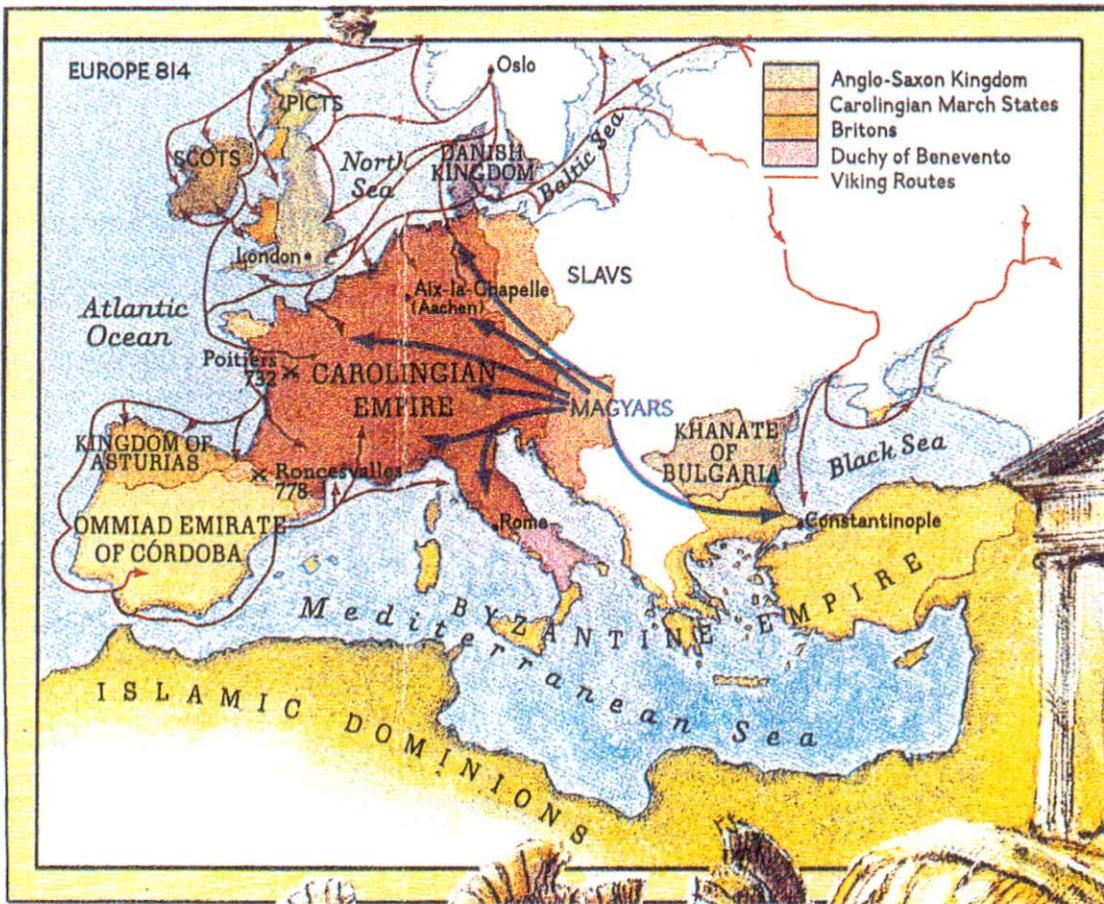

БОРБА®

Европа 814 година

БЪЛГАРСКО САМОДЪРЖАНИЕ всрѣдъ безформена маса

(изъ National Geographic Society)

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

FEBRUARY, 1996

90 години Дочев

Д-ръ Иванъ Дочевъ въ дома си въ САЩ, гдето личатъ частъ отъ наградите му

На 7 януарий 1996 год. д-ръ Дочевъ отпразднува деветдесетия си рождень день.

Иванъ Дочевъ излѣзе на политическата сцена въ България презъ 1930-1931 год. като единъ отъ основателитѣ на Българскитѣ Национални Легиони и тѣхенъ водачъ.

По това време комуниститѣ, субсидирани отъ Москва, предприеха голѣма акция за комунизирание на българската младежъ и отъ тамъ заграване на властѣта. Легионитѣ издигнаха високо националистички идеи, сразиха комуниститѣ и осуетиха плановетѣ имъ върѣдъ младежѣта.

Политическиятъ животъ въ България отново бѣше разтресенъ съ Звенаро-Пладнярския превратъ отъ май 1934 год., когато правителството суспендира Конституцията и направи опитъ да детрозира Царь Борисъ III. Иванъ Дочевъ като водачъ на Националнитѣ Легиони по това време и председател на БНСС излѣзе съ манифестъ противъ превратаджитѣ и застана начело на опозицията за сваляне на Звенаро-Пладнярското правителство. Той бѣ интерниранъ въ Държ Дѣре и после осѣденъ на една година

затворъ, обаче, Звенаро-Пладнярското правителство бе свалено презъ 1935 год.

Презъ 1936 год. Иванъ Дочевъ публикува своята книга „Кои сме и за какво се боримъ“. Тази книга и редактиранитѣ отъ него боенъ органъ на легионеритѣ в-къ „Преломъ“ и списание „Идеи и дѣла“ чертаеха идейния пѣтъ на легионното движение.

Иванъ Дочевъ бѣше първиятъ кметъ на гр. Силистра, родния градъ на майка му, следъ като градътъ бѣше върнатъ на България презъ 1941 год. Въ две години той възстанови града, изостаенъ презъ време на двадесетъ годишната румѣнска окупация и бѣ провъзгласенъ за почетенъ гражданинъ на Силистра.

Презъ 1943/44 год. до 9.9.1944, той бѣше главенъ секретаръ на Съюза на Земедѣлскитѣ стопани-собственицитѣ на земята, които водиха кървава борба въ защита собственостѣта на земята си.

Иванъ Дочевъ напусна България следъ 9.9.1944 год., когато Съветската армия окупира България и комуниститѣ узурпираха властѣта. Презъ 1945 год. комунистическия „народенъ сѣдъ“ го осѣди заочно на смъртъ.

Като емигрантъ въ Германия, освенъ дейността, която развиваше, той следваше въ университета Хайделбергъ и презъ 1948 год. завърши съ титлата Докторъ по правото.

Като емигрантъ въ Австрия и Германия той започна издаването на първото българско емигрантско антикомунистическо списание „България“, което гаде идеята за основаването на Националния Фронтъ, на който той бѣше единъ отъ основателитѣ, 35 години Председател и понастоящемъ неговъ Почетенъ Председател.

Въ 1951 год. той емигрира въ Канада, гдето засили дейността на Националния Фронтъ и започна издаването на списание „Борба“, което излиза и до сега.

Комунистическото правителство отъ България, чрезъ своитѣ агенти въ чужбина, направи всичко възможно да попречи д-ръ Дочевъ да емигрира въ САЩ и успѣ да забави това съ 15 години. Следъ като, обаче, се установи, че всички обвинения противъ него за фашизъмъ, антисемитизъмъ и пр. сж лъжи, той пристигна въ Нью Йоркъ презъ 1964 год.

Въ Америка д-ръ Иванъ Дочевъ засили организацията, създаде много връзки съ американски официални лица и спечели приятели за каузата на българския народъ.

Като резултатъ на неговата популярностъ и дейностъ д-ръ Дочевъ бѣ избранъ за председател на Комитета на Поробенитѣ отъ Комунизма Народи въ Нью Йоркъ и Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ въ Америка. Д-ръ Дочевъ бѣше зачетенъ и много пѣти каненъ въ Бѣлия Домъ на приеми като представител на Поробенитѣ отъ Комунизма Народи и Националния Фронтъ. Тамъ той има възможностъ да се срещне съ Американскитѣ президенти Ричардъ Никсонъ, Джералдъ Фордъ, Роналдъ Рейгънъ и Джорджъ Бушъ.

Презъ време на емигранството си д-ръ Дочевъ публикува четири книги, описващи положението на България и българския народъ подъ комунистическия режимъ и борбата на емиграцията въ подкрепа на борещия се за свободата си народъ. Последната му книга „Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“ бѣ публикувана презъ 1995 год. въ България и се намира въ много библиотеки въ страната. Отъ тази книга всѣки може да научи истината за насъ и нашата дейностъ, и за лъжитѣ и фалшифициранитѣ отъ комуниститѣ обвинения противъ насъ.

Въ 1982 год. д-ръ Дочевъ бе награденъ отъ Н.В. Царь Симеонъ II съ Ордена „Св. Александъръ“ първа степенъ за „Половинъ вѣкъ служба на народъ и Родина“. Д-ръ Дочевъ е награденъ съ златния орденъ на БНФ „За Свободата на България“ и много други награди отъ разнитѣ национални организации на поробенитѣ отъ комунизма народи.

Ние поздравяваме д-ръ Дочевъ по случай неговия деветдесети рождень день и му пожелаваме дълъгъ животъ и здраве, за да може да види извоюването на пълна победа надъ комунизма, на което той посвети цѣлия си животъ.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — Основателъ
+ Д-ръ Георги Папниковъ — Редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 45, брой 1

Книжка сто двадесет и първа

Февруарий 1996

Българскиятъ Националенъ Фронтъ (Инк) Чикаго САЩ и сп. „Борба“
поздравляватъ хилядите си последователи и читатели,
като имъ честитятъ

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

и

НОВАТА 1996 година,

съ пожелания за здраве и въбра въ победата надъ зло, наречено — комунизъмъ!

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ Председателъ на Б.Н.Ф.

**Гаранцията на победата
надъ комунизма
е единението на опозицията!**

Още отъ първитѣ дни следъ освобождението ни отъ 500 годишното турско иго надъ входа на Народното Събрание бѣше поставенъ Девизътъ „Съединението прави силата“, който стои тамъ и до сега.

Следвайки повелята на този Девизъ българскиятъ народъ успѣ въ нѣколко десетилѣтия, до преди 9.9.1944 год., да изгради България отъ една изостанала отоманска провинция въ една модерна европейска държава; успѣ да срази вътрешнитѣ и външни врагове и гарантира независимостта на страната; успѣ да осигури свобода и демокрация за всички български граждани.

Нещастие, което ни сполетѣ на 9 сеп-

тември 1944 год. тури край на независимостта, свободата и демокрацията. Кървавъ тероръ залѣ страната. Народътъ, въ продължение на 45 години комунистически режимъ, бѣше хвърленъ да живѣе въ нищета и мизерия, безправие и гнетъ. Но... въпреки жертвитѣ, лагеритѣ, затворитѣ, терора и мизерията, нашиятъ народъ издържа, преживѣ и оцѣлѣ, за да види провала на комунистическиятъ режимъ въ Съветска Русия, Източна Европа и България — да види провеждането на първитѣ свободни избори през октомври 1991 год.

Въ изборитѣ презъ октомври 1991 год. главната опозиционна политическа коалиция СДС спечели най-много гласове — 32%. Комунистичѣ

възбиха 30%. Останалите близо 40% бяха разпръснати между тридесет-четиридесет опозиционни партии и бяха загубени. Мандатите се разпределиха между печелившите и комунистите взеха значително повече мандати, отколкото можеха да имат. Ако опозицията беше единна, можеше да вземе 70% от гласовете, щеше да има абсолютно болшинство във Народно Събрание и въпросът за комунизма във България щеше да бъде разрешен.

Лидерите на опозицията забравиха Девиза „Съединението прави силата“, игнорираха магическата сила, която той носи и дадоха възможност на комунистите да се съвземат от нанесения им удар, да се ре-организируют и след година да минират избраното във 1991 год. некомунистическо правителство.

Историята е известна. Доиде Беровъ, който трасира пътя за комунистите към властта. След като всичко беше подготвено, бяха проведени изборите през декември 1994 год. и комунистите се добраха до властта, единствено и изключително поради раздроблението на опозицията, която и въпреки избори се яви в същата форма, въ която се яви въ изборите през 1991 год.

Един друг много важен факт подпомогна също комунистите. Въ изборите през декември 1994 год. не по-малко от 30-40 процента от гражданите, които имат право да гласуват, НЕ ГЛАСУВАХА. Разочаровани, обезвъкрени, недоволни от раздроблението на опозицията, невиджащи за кого от опозиционните лидери да гласуват, около 40% гласоподаватели, които са на страната на опозицията, не гласуваха. Комунистите, това се знае много добре, „подъстрой“ отиват и всички гласуват, 30 процента нима повече.

Просто и ясно — „силата“ на комунистите е раздроблението на опозицията!

Това наше становище се потвърди от самите комунисти по време на изборите за кметове през ноември 1995 год. Те прокараха уникален избирателен закон, въ който се предвижда, че при балотаж могат да се състезават тримата първи кандидати, а не двамата, както е редно и както е въ всички демократични страни. Ясно! Комунистите знаят и се страхуват, че при единна опозиция ще загубят и прокараха закон на базата „Разделяй и владей!“

— двама опозиционни кандидати, които да разделят гласовете, срещу един комунист. Така те спечелиха на госта мѣста. „Барометърът“, обаче, за политическото настроение на народа, са голѣмите градове, гдето органите на партията и ценгетата не могат да упражняват „влиание“. Въ София, Пловдивъ, Варна и нѣкои други градове опозицията спечели.

Проблемът, който ние имаме днес въ България, не е силата на комунистите. Такава сила не съществува. То беше на времето, когато бичът на червената милиция и „шмайзерите“ на ценгетата от Държавна Сигурност бяха законът въ страната.

Сега нашият проблем за ликвидирането на комунизма е единението на опозицията!

Девизът „Съединението прави силата“ трябва отново да стане ръководно начало въ решенията и дейността на всички лидери на опозиционните партии и групи, по примера на строителите на нова България от времето след освобождението ни от турското иго. Водачите на всички опозиционни партии и групи, укрепени от магическата сила, която този девиз носи, трябва да оставят на страна онова, което ги е разделяло до сега, да си подадат ръка, и съвместно усилия изградят единната опозиция срещу комунистите.

Те трябва да приемат и издигнат решително една изборна програма, която да отрази възжеланията на народа и възвърне надеждата му, че опозицията може и ще разреши въпросите, от които зависи стабилността на държавата и благоенствието на народа.

Начело на единната опозиция и утре, въ следните избори, като единни кандидати на опозицията, трябва да бъдат изтъкнати лица, които представляват гаранция, че достойно ще изпълнят възложената им задача и ще оправдаят доверието, което народът ще им даде.

Необходима е лична връзка съ гражданите-гласоподаватели, по всички градове и села въ страната; да се спечели вѣрата им въ опозицията както преди, да се създаде ентусиазъмъ, какъвто имаше въ изборите през 1991 год., и всички заедно да поведем борбата за спечелване идните избори.

Нима друг път:

Гаранцията за победа над комунизма е единението на опозицията!

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM

Alex Darvodelsky, Dipl. Ing.
U.S.A.
George Lazarow, Dipl. Ing.
Germany

Dr. Angel Todoroff
Canada

SECRETARY

Simeon Saraiyanov

TREASURER

Krum Radev

ADVISERS

T. Gradinarov
M. Gergoff
T. Todorov
D. Zagorsky

CONTROLLERS

Dr. V. Velev
P. Nikoloff
V. Jordanov

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF
Honorary President

16 декември 1995

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt #36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1987
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P.O. Box 46250
Chicago, IL 60646, U.S.A.

Негово Величество Симеонъ II
Царь на Българитѣ
Двореца Мадридъ, Испания

Ваше Величество,

За насъ бѣше радостъ да научимъ, че сто и единъ български общественици и интелектуалци отъ България сѣ отпратили покана до Ваше Величество да се завърнете въ Родината.

Възстановяването на Търновската Конституция и Вашето завръщане въ България стои на първо мѣсто въ нашата програма, за осъществяването на която се боримъ вече половинъ вѣкъ.

Вашето писмо отъ 12 декември 1995 г., отговоръ до тѣзи, които отъ България сѣ подписали и изпратили поканата за Вашето завръщане въ което Вие казвате: "ДОШЛО Е ВРЕМЕ ДА СТОРЯ ИМЕННО ТОВА, ДА СЕ ВЪРНА ТАМЪ ГДЕТО СЪМЪ РОДЕНЪ", бѣ посрещнато отъ всички насъ съ възторгъ.

Ние Ви приветствуваме и декларираме, че може да разчитате на нашата пълна подкрепа въ усилията Ви за спасяването на България.

БОГЪ ДА ВИ УКРИЛЯ!

За Централния Управителенъ Съветъ на
Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Почетенъ председателъ:

Президиумъ:

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Дипл. Инж. Ал. Дърводѣлски

Дипл. Инж. Г. Лазаровъ

Д-ръ Ангелъ Тодоровъ

Златната корона... или червената звезда

Дошъл е върховният момент за равностойност и решение по кой път ще трябва да тръгнем, за да спасим България от разруха и провал и я изведем на „Спасителния бряг“.

Равностойност означава безпристрастна преценка на събитията през изминаващия век и сравнение на развитието на България през първата половина на столетието, с това през втората половина, след 9 септември 1944.

Днес всеки българин, милещ за Родината, дири изход от влошаващото се положение; водят се разговори между управляващи и опозиция, правят се срещи извън страната.

България е на кръстопът! Решенията, които ще се вземат, са съдбоносни!

За да се разгледат във подробности проблемите, са необходими много страници, но едно сравнение на няколко важни точки може да очертае действителната картина

Под егидата на „Златната корона“ — времето от преди 9 септември 1944 г.:

Частната собственост беше свещена и неприкосновена.

Земята принадлежеше на селяните, които я обработват и те бяха господари на производството си.

Работниците имаха право да избират работата си и да преговарят и се борят за по-добра заплата и по-добри работни условия.

Писатели, поети, художници, журналисти можеха свободно да се самоизразят и проявят способностите и талантите си.

Всички български граждани се ползуваха от свобода и човешки права.

Всеки имаше пълна свобода на политически убеждения.

Всеки имаше право свободно да изповядва религията си.

Под знака на „Червената звезда“ — след 9 септември 1944 г.:

Правото на частна собственост беше потъпкано — имотите бяха конфискувани.

Земята насилствено беше отнета от селяните-собственици и те от господари станаха роби в собствената си страна.

Работниците бяха превърнати в номера от държавната производствена машина, закрепостени на местата им, без право на глас относно техните заплати или работните условия.

Писатели, поети, художници, журналисти бяха обезличени като индивидуални творци и бяха заставени да пишат хвалебствия за управниците, да рисуват големии портрети на комунистическия величия и да публикуват хвалебствени статии за режима с фалшифицирани данни.

Гражданите загубиха всякаква лична свобода и вообщо не можеше да се говори за човешки права.

Единственият политически убеждения, които можеше да имаш, бяха марксистическият и единствената партия, в която можеше да членуваш, беше комунистическата.

Религията беше обявена за „опиум“ за народа, Църквите бяха затваряни, непокорните — преследвани, а богомолците бяха подложени на терор.

Да не забравяме:

В края на тази година в България предстоят избори за нов Председател на Републиката (президент). Изходът от тях едва ли би определил пътя, по който България ще върви в бъдещето: към възход или провал. Едно друго събитие обаче би могло да има съдбоносна стойност. Зависи от това как ще бъде осмислено. Как ще бъде отговорено на въпроса: под знака на „Червената звезда“ или под егидата на „Златната корона“?

Ние сме за „Златната корона“!

Дянко Марков

Национализъмъ гнесъ

„Първото условие за разуменъ и полезенъ разговоръ или споръ е еднозначното съдържание на понятията, съ които боравимъ.“

Едно отъ най-употрѣбямитѣ и злоупотре- рѣбями понятия въ съвременната публицисти- ка и политология е **национализъмътъ**. Насилни- чески програми и действия въ вътрешногър- жавенъ и междугържавенъ планъ като геноцида надъ еврейския народъ отъ империалистическа Германия по време на Втората свѣтвна война, насилията надъ народитѣ въ бивша Югославия, провеждани отъ сръбскитѣ шовинисти или — въ последно време — завоевателнитѣ домогвания на диктаторския режимъ въ Иракъ — неправилно се означаватъ съ това понятие. Методологи- чески объркването настѣпва вследствие едно- значната употреба на понятието **нацио- нализъмъ** за три различни форми, въ които исторически е проявена „волята за животъ“ и „волята за мощъ“ на нацията или нацията- държава:

1. **Имперски национализъмъ** (империали- зъмъ) — свойственъ на можжитѣ нации и гър- жаби, изразяващъ се въ стремежа имъ къмъ гос- подство надъ колкото е възможно повече земи и народи.

2. **Завоевателен национализъмъ** (шови- низъмъ) — у нѣкои по-малки народи съ хипертро- фирано самочувствие и въ плѣнъ на вѣкрата, че се служи добре на своя народъ, като се присвоява онова, което принадлежи на другъ — земя, насе- ление, природни и произведени блага, история, слава.

3. **Демократиченъ национализъмъ** (ро- долюбие, национализъмъ) — обичѣта къмъ род- ното, къмъ родината, схващана като общностъ, родена отъ многовѣковното съществуване и устремена къмъ многовѣковно бждеще; готов- ността за саможертва въ нейно име и за осъще- ствяване на вѣковни възжеления по истори- ческия ѝ пътъ. Това е възрожденскиятъ нацио- нализъмъ; нашиятъ, българскиятъ национали- зъмъ, вдъхновенъ отъ лаконичната формулировка на Апостола: „**Всѣкому своето**“, който никога не се е домогвалъ до завладяване на чужди земи и народи и чийто идеалъ и целъ е и ще бжде СВО- БОДНИ ХОРА ВЪ СВОБОДНО ОБЩОБЪЛГАРСКО ОТЕЧЕСТВО.

Ако за първия прилагаме полагаемото му се понятие **империализъмъ**, за втория — твърде точното **шовинизъмъ**, а само за третия — ка- то позиция, идеология и действие — оставимъ понятието **национализъмъ**, нѣщата ще дой- датъ на мѣстото си.

Неразривно свързанъ съ готовността за саможертва, национализъмътъ като идеология и политика въ действителностъ крие потенциал- ния зарядъ на прекомѣрни цели и домогвания. То- ва е, което го прави неприемливъ и омразенъ въ сръбскитѣ на последователнитѣ, универсални демократи, както и на хуманиститѣ отъ всѣ- каква проба: отъ индивидуалнитѣ филантропи, осъществяващи на гѣло човѣколюбие извънъ границитѣ на народностната си общностъ, до абстрактнитѣ и безплодни мечтатели за човѣчество безъ граници и раздѣлителни мо- тиви.

Философитѣ и социолозитѣ отъ края на ми- налия и началото на днешния вѣкъ предсказваха почти еднотушно, че този вѣкъ ще доведе до функционално затихване въ духовно и матери- ално отношение на обособенитѣ национални общности и ще се овѣнчае съ залѣзъ на национа- лизма въ планетаренъ мащабъ. Раздробеното въ индивидуални нации-гържави човѣчество ще отстъпи на постепенно сливащи се много- национални общности. Формирането имъ се пре- гвиждаше да стане въ два плана: чрезъ следващи една следъ друга социални революции, които ще размиятъ границитѣ на народноститѣ и/или въ установяването на многонационална и дори общочовѣшка промишлено-производствена, разпредѣлителна и финансова система — основа на универсална техническа и духовна цивили- зация.

Не познаха. Краятъ на вѣка следъ безпри- мѣрни въ историята на човѣчеството кръвопро- лития, разрушения и насилия развѣнча „попра- вачитѣ на свѣта“ и утвърди краха на всичкитѣ имъ догматични и насилнически идеологии.

Какъ изглежда геополитическата картина на свѣта въ навечерието на третото хилядо- лѣтие?

Дори беглият поглед върху обстановката въ Европа, Азия, Африка, островитѣ въ планетарния океанъ доказва жизнеността на национализма по всички краища на Земята. Формирането на все нови и нови национални държави, нѣкоу отъ тѣхъ безъ свои исторически предшественици, разпадането на образуваниѣ следъ Първата свѣтвна война дву- и многонационални държави въ най-важния културно-исторически континентъ (Европа) — Чехословакия, Югославия, СССР, нестихващитѣ усилия на малцинствени етнически групи за отгѣляне въ самостоятелни национални държави (баски, корсиканци, кюрди, множество народностни общности въ бившия СССР), ярко изтъква безпочвеността на очакванията, че бждещето е на многонационалнитѣ общности. Потвърждава се повсемѣстно устойчивостта на нациитѣ като исторически индивидуалности, носители на културния и общественъ порядъкъ и прогресъ.

Разпадането на империятѣ следъ свѣтвнитѣ войни (залѣзъ на имперския национализъмъ) и особено разпадането на комунистическия конгломерат (край на насилническия идеологически догматизъмъ) — не поради външенъ натискъ и заплахи, а по силата на вътрешната му неустойчивостъ и негодностъ — отново утвърди ролята на нациитѣ и националнитѣ държави като главенъ факторъ на общественя и междудържавенъ порядъкъ. Настѣпващиятъ хаосъ — материаленъ (производственъ, разпределителенъ, финансовъ) и духовенъ (мораленъ), съплѣтващъ разпадането на империятѣ и особено сгромолясането на „социалистическия свѣтъ“, не може да бжде овладѣнъ отъ международнитѣ регулаторни институции и механизми. Съ всѣки изтекълъ денъ става все по-ясно, че порядъкътъ може да бжде възстановенъ и затвърденъ само чрезъ съзнателнитѣ и дори самоотвержени усилия на голѣми маси хора, самоопредѣлени и солидарно свързани въ нациитѣ и националнитѣ държави.

Отъ тукъ необходимо и неотмѣнимо следва да се опредѣли ролята и мѣстото на **национализма днесъ**: не толкова като масовъ поривъ и стремежи, мотивирани отъ исторически и традиционнo унаследени представи, вѣря и емоции, а като дълбоко осъзнато чувство на ПРИНАДЛЕЖНОСТЪ И ОТГОВОРНОСТЪ. Националистътъ днесъ и особено българскиятъ националистъ трѣбва да разбира и оценява условията и възможноститѣ въ следвоенния и следтоталитаренъ свѣтъ и вмѣсто въ безплодни усилия и гонене на непостижими, анахронични цели, да

посвети способноститѣ и дейността си на основния, опредѣлящъ идеалъ на нацията; на всѣка нация: **материално благополучие и напредъкъ, свобода за духовно творчество и културно приобщаване на всички българи по пѣтя ни къмъ бждното.**

Не териториалнитѣ размѣри и придобивки опредѣлятъ националното могъщество на единъ народъ, на една нация, а постигнатото материално благополучие и духовна свобода, а отъ тукъ и мѣстото ѝ въ сумарната общочовѣшка култура. Следвоенни Германия и Япония сж великолѣпнѣ примѣри за това: победени, опустошени и териториално осакатени следъ поражението имъ въ Втората свѣтвна война, днесъ тѣ сж въ челото на общочовѣшкия материаленъ и духовенъ прогресъ — национално могъщи и разрешили социалнитѣ проблеми на своитѣ общности по възможния за съвременността най-сполучливъ начинъ.

Въ това отношение основна и първа задача на българския национализъмъ е да насочи и организира общественитѣ усилия къмъ възстановяване на порутенитѣ отъ комунистическата тирания стѣлбове на социалното ни наследство и битие: семейство, училище, църква, езикъ, казарма. Тукъ е мѣстото и на националнитѣ ни традиции — най-трайнитѣ и чисти закони, регулиращи взаимоотношенията въ човѣшкитѣ общества, осигурили сжществуването и оцѣляването на нацията ни дори въ условия на жестоко чуждо господство. Това сж опоритѣ, гръбнакътъ на нацията ни, опредѣлящъ нейната **самобитност и единосжщност**. Безъ тѣхъ нацията (-държава) рухва, а народностната маса неизбѣжно бива погълната отъ чуждо етническо тѣло.

Този национализъмъ не застрашава никого; не грози съ никакви заплахи и конфликти. Той е отворенъ и доброжелателенъ къмъ демократичния национализъмъ на всички народи. Той е въ състояние да реши малцинственитѣ и етнически проблеми между съседнитѣ страни при взаимно зачитане на човѣшкитѣ права и основното **междудържавно право на самоопредѣление при осигурена свобода на принадлежностъ и духовно изявена единосжщност**.

Национализмътъ (демократичниятъ) е и единствената реална възможностъ за успѣшно противостоене на **рушителния интернационализъмъ** отъ всѣка проба. Повалѣйки стѣлбоветѣ на националното битие и наследство на отгѣлнитѣ нации, разрушителниятъ интернационализъмъ цели несъмнено да унищожи

националната еднородност, да обезличи нациите като трайни исторически индивидуалности, за да постигне по-лесно контрол и господство над тях.

Срещу тая **осъзната заплаха** национализмът днес на всяка достойна нация (нация-държава) може да се противопостави успешно само чрез **интернационална солидарност**

на обособените, взаимно зачитащи се и поддържащи се нации (нации-держави).

Интернационалният национализъм не е вътрешно противоречиво понятие, не е фикция, а повеля на времето въ навечерието на третото хилядолетие.

На тая тема ще поговорим една от следващите ни беседи.

Йорданъ Ганчовски

Трагикомедията продължава. Нима уморени нито от публиката, нито от артистите — може би защото раздвелението им е съвсемъ условно. Първото действие, ако си бил въ публиката, второто действие може вече да си на сцената. И обратно. Впрочем въ този образ нима нищо лошо, ако става дума за особена социална подвижност въ България. Но не става дума за това, а за странния маскарад, който съ всички изминатъ часъ отдалечава страната ни от нормалните съвременни общества. Нещо повече — изоставяме и отъ довчерашните комунистически страни, а на хоризонта нима политиката и политическата сила въ страната, които биха я извели къмъ по-безбурно бъдеще. Факт е. Нима! За това пък механическата схема на това, което става, добива все по-релефни очертания. Второстепенните марксистически креатури заеха ключови позиции и съ украдените огромни средства се канят да си раздвелят индустриалния фонд, а и останалото национално богатство. Тогава мърдане наистина нима да има. Парата е сила — тѣ го знаят, тѣй като и преди пакъ само тѣ имаха пари, но тогава парите не им служеха за задоволяване на хищническата им природа — тази функция бѣше изпълнявана отъ усещането им за олицетворение на власт и неприкосновеност. Сжити тѣзи хора, заржени за свѣтлото бъдеще на човѣчеството, които по стъгди и трибуни лаеха срещу „империалистическият акули“, първи забравиха този факт и се наредиха на опашката и тѣ да стават акули. (Не ми е ясно дали си върбаха тогава и можеха ли да погледнатъ въобще въ душиците си. Едва ли. Ако можеха, тѣ нямаше да бждат такива.)

Прехвърлямъ на умъ дали има другъ подобенъ случай на грабителство отъ държавата, който не само е останалъ ненаказанъ, но е и

Първо — основите, после промените!

възнаграденъ — почти половината отъ избирателите имъ даватъ вотъ на доверие. ЗАЩО??? За прокоба или генетично увреждане? И никога оня американски бизнесменъ отъ български произходъ, тръгналъ отъ нищото и стигналъ до мултимилонеръ, нима да разбере какъ може едно българско новобогаташе да даде триста долара за бутилка вино. Ами тайната е проста, приятелю — така се харчатъ крадени пари. Кой става милионеръ за две години въ бедна България? Не левовъ — доларовъ милионеръ. Кой? Хиляди пъти КОИ? И оставямъ отговора за читателите.

Трагични и жалки парадокси сж това, но такава е цѣлата ни история. Дори и въ сегашния моментъ първи единъ отъ най-очевидните парадокси. Какъвъ е той? Известно е, че ако решишъ да строишъ сграда на десетъ етажа, не можешъ да започнешъ отъ седмия, напримѣръ. Би трябвало да се погрижишъ за основите по-напредъ. А ние не само че сме започнали отъ седмия етаж, но сме разрешили това да го прави майсторътъ, дето не е построилъ и колиба. Напротивъ, въ трудовата му история сж само разрушения отъ местна и свѣтвна величина.

Основите за България, алфата и омегата за бъдещето ни, не могатъ да бждатъ други освенъ възстановяването на Търновската Конституция и произтичащите отъ него социално-политически промени. Този основенъ законъ е потъпканъ отъ чуждо нашествие, вследствие на което властта е узурпирана отъ политическо малцинство. Друга истина нима. Никакъвъ референдумъ не може да бже въ сила, тѣй като той е организиранъ отъ политическа сила, дошла на власт въ противоречие съ действащата Конституция.

И оттукъ насетне можемъ да говоримъ за промени, и оттукъ насетне ще бже ДЕНЬ ПЪРВИЙ!

Владимиръ Влайковъ | Завръщането

Имало едно време... Имало едно време, между дветѣ свѣтовни войни, една хубава и привлекателна страна въ сърцето на Балканския полуостровъ, наречена Царство България... Така започва книгата на Ст. Груевъ — „Корона отъ тръни“. Такава е била България едно време.

Днесъ цѣлтущото нѣкога мѣсто подъ слънцето е заето отъ гържава съ затихващи функции, занемарено и обиколено отъ своенравни съседи, неискрени приятели и измислени врагове, населено отъ народъ, заставащъ да живѣе въ самоизмама.

Все пакъ, преди да се отвърне окончателно отъ нея, сѣдбата, изглежда, е решила да ѝ даде още единъ шанс. Или, по-скоро, да я постави предъ ново изпитание, което би могло да бѣде превърнато въ изходъ.

Царятъ на българитѣ обяви решението си за завръщане въ Отечеството.

Предстоящото събитие може да се превърне въ всенароденъ празникъ. Въ ново начало. Начало на помирение, на възраждане, на съзидание. Може да бѣде угадено въ мътнитѣ води на ежедневието и като всѣко отъ днешнитѣ чудеса да бѣде забравено за три дни.

Въпрѣки че някои настояватъ Царятъ да бѣде третиранъ като обикновенъ гражданинъ, той може да заеме полагащото му се мѣсто. Въ интересъ на историческата истина трѣбва да се каже, че въ България ще се върне именно Царятъ, тъй като Той никога не е абдикиралъ, а референдумътъ, следъ който бѣ обявена „народната република“, бѣ проведенъ подъ натискъ въ присъствието на окупационни войски и нѣма правна стойностъ. Ще бѣде ли възстановена справедливостъта, може да реши единствено народътъ. Само той има правото на подобно решение, което не е по силитѣ на правителството, парламента или политическитѣ сили. Ще му бѣде ли предоставена такава възможностъ? Отговорътъ, както личи по всичко, е: Не!

Както е известно, въ България не сѣществува обществено мнение, въ смисъла влаганъ отъ Русо. Общественото пространство прогълтава да бѣде заето отъ старитѣ грѣши-

ници, които запазиха позиции неслучайно и не безъ съдействието на жертвите си. Промѣняйки правилата въ хога на играта, като разполагатъ и изопачаватъ информацията въ своя изгода и като иматъ подъ рѣжа цѣлата властъ — явна и тайна, тѣ ще направятъ всичко, за да се противопоставятъ на възкресението на Царство България.

Завръщането на Царъ Симеонъ има своята голѣма стойностъ не само като възможностъ за постигане на национално съгласие и залогъ за гарантиране на социалния миръ. Чрезъ възстановяване на монархическата институция гържавата ни би се върнала на европейския пътъ на развитие, отъ който бѣ насилствено отклонена преди половинъ вѣкъ, т.е. точно толкова, съ колкото изостанаме отъ напредналитѣ страни.

Обединението въ името на националния успѣхъ би трѣбвало да обхване всички демократи въ България, включително и тѣзи съ републикански убеждения. Отъ последнитѣ не се иска отстъпление отъ позициитѣ, а компромисъ въ името на общото благо. Следъ преодоляване на кризата, дилемата „монархия или република“ би могла да бѣде поставена и решена споредъ народното желание и законитѣ на страната.

За съжаление, завръщането ще се състои въ моментъ, когато българската демокрация сѣществува само на книга, а свободата на кражбитѣ и убийствата е по-голѣма отъ тази на словото. Кризата, обхванала обществото, личи и отъ някои първи(чни) реакции, свързани съ приемането на поканата на интелектуалцитѣ. При това не става дума за високотиражиранитѣ и очаквани манипулативни изказвания въ средствата за общо осведомяване, а за мнения отъ средитѣ на СДС. Въ тѣхъ присѣствуватъ социалната незрѣлостъ, слабата ориентация, гребнитѣ сметки, личнитѣ интереси. А може би играе роля и фактътъ, че процесътъ на превръщане на демократичните сили въ „разумни“ е завършилъ съ успѣхъ...

Изказватъ се опасения, че завръщането можело да повлияе на изхода отъ президентскитѣ избори?! Като че ли за сѣдбата на Бъл-

гария има нѣкакво значение как точно ще се казва марксистътъ въ президентския столъ. Други пък сж се докачили, че не сж били питани подходящъ ли е моментътъ. Е, да, не е подходящъ. Но, може ли да се очаква по-подходящъ въ обозримо бждеще?

Под режисурата на мафията, вмѣсто да ги сплоти, за да поведатъ народа следъ законния му обединителъ, завръщането на Царя може да се превърне въ поводъ за ново разединение на демократичните срѣди. Щом това не може да бжде разбрано отъ демократитѣ, и то в СДС, какъ да бждатъ убедени останалитѣ или пъкъ привърженицитѣ на БСП? Не стана ли най-накрая ясно, че по сжщия начин, както различията между отделнитѣ демократични партии препъват СДС, а разногласията между него и НС, ДПС и пр. пречатъ на опозицията, така и силната поляризация и дори нетърпимостта между БСП и опозицията вредятъ на България?

Съ награди отъ всевъзможни международни конкурси и гордъ съ образоваността си, българинътъ съ удоволствие започва да свива прѣсти, изброявайки какво е далъ на свѣта — първата европейска монархия, богомилитѣ, славянската писменостъ, люлката на Ренесанса, компютѣра... В сжщото време, безъ да го съзнава, този интелектуаленъ великанъ се превръща въ най-малкото отъ седемътѣ балкански гжуджета, когато става дума за социално мислене. Всѣки, който гръзне да говори въ политиката за взаимни отстъпки въ името на общото благо, за сътрудничество въ полза на България или за нѣкакви общи, наднартийни начинания, бива незабавно заклеменъ отъ своите като предателъ. Истина е, че следъ многократна злоупотреба отъ страна на редица видни гемагози, тѣзи слова се превърнаха въ почти нецензурни, и все пак...

Стигна се до тамъ, че обвиняватъ Царя, че билъ прекалено търпимъ къмъ комуниститѣ, не билъ ги заклеимявалъ... Което ще рече, че изобщо не разбиратъ сжщността на Неговата мисия, повелята на дълга му на Царъ на всички българи.

Вмѣсто празни приказки и разсжждения за това демодурана ли е монархическата идея и кой какво е казалъ по този поводъ, много поуместно за оздравяване на жизнената срѣда на българина би било обръщането къмъ здравия

разумъ. А до него може да се стигне съ отговоритѣ на нѣкои въпроси, като следнитѣ:

Разполага ли България съ по-подготвенъ, по-компетентенъ и по-влиятеленъ кандидатъ за водачъ на нацията? Има ли нужда обществото ни отъ коренна промѣна? Как би могла да бжде осъществена тя? На какво се дължи кризата въ общественитѣ и междуличностнитѣ отношения въ днешна България? Не сж ли мизерното настояще и страхътъ предъ бждещето, дамоклевиятъ мечъ на престъпността и цинизмътъ на силнитѣ на деня, предателствата на народнитѣ избраници и деградиращото влияние на медиите факторитѣ, които постепенно превръщатъ българското общество въ тълпа съ превратни представи за добро и зло, за честъ и достойнство, за престижение и наказание?

Апатията и страхътъ водятъ до загуба на самоуважение, а следъ това — до лесна податливостъ на външни въздействия и внушения. Разграничителнитѣ способности и чувството за ориентация се губятъ въ страстите на тълпата, за да се стигне до противопоставянето, съмнителния морал, липсата на идеали...

Въ тази неприязнена обществена атмосфера, лишенъ отъ традиции и устои, узналъ за решението на Царъ Симеонъ II да посети Родината, българинътъ се пита какъ да приеме този фактъ. Дали ще успѣе да разбере, че единствено отъ него самиятъ зависи ще го превърне ли въ възможностъ за промѣна на сждбата си къмъ по-добро? Или въ поредния неизползуванъ шансъ...

Завръщането на Царя в Отечеството въ днешнитѣ времена и при днешнитѣ нрави, по своя мораленъ зарядъ може, безъ преувеличение, да бжде сравнено съ стѣпването на Ботевата чета на българския брѣгъ.

Въпросътъ е ще се вдигне ли на кракъ народътъ, за да го покани да изпълни мисията си или ще остави всичко въ ръцетѣ на съвременнитѣ царедворци? Ще се върне ли Българинътъ въ онази „хубава и привлекателна страна въ сърдцето на Балканския полуостровъ, наречена Царство България“ или ще стигне до пжжнитѣ думи на защитника на оцелелитѣ Ботевичетници предъ турския сждъ: „Кждето ушитѣ сж глухи за звъна на свободата, тамъ е застои, блато, загниване“...

Български корени

Съ „деморкатическо“ рухо по стъпките на титовия комунизъм... предизвикателен терор... и полицейски произвол в Република Македония.

След атентата срещу президента на Република Македония, г-н Киро Глигоровъ, македонската полиция започна масови арести на българи — дейци на ВМРО-ДПМНЕ и ВМРО-матковинска.

Организиран въпреки отъ югосталгизмът, не можещи да приемат откълянето на Македония отъ Югославия, атентатът е бил използван като повод за разчистване на смътки съ опозицията — ареститъ сж извършвани безъ да сжществуват каквито и да било основания да се подозира нъкаква връзка съ него.

Арестуван е бил г-н Димитъръ Църномаровъ от Битоля — лидер на ВМРО-матковинска, чийто паспортъ е бил отнетъ безъ обяснения. Четири дни по-късно г-нъ Църномаровъ е бил освободенъ, отново безъ обяснения и безъ да му бжде върнатъ паспорта, за да не може да пътува до България. Книгитъ, списанията и вестницитъ на български език сж били иззети отъ дома му. Средъ тѣхъ и единъ екземпляръ на Карнегиевата анкета отъ 1914 г. По време на четиринедвения престой въ ареста не му е било позволявано да спи, а при разпита въпросите сж засѣгали предимно контактите му съ български политици. Подобни изтезания сж били прилагани и към останалитъ арестувани, 90% отъ които, по данни на г-нъ Любчо Георгиевски, сж били дейци на ВМРО.

По-рано, презъ м. октомври, на летището въ Скопие е бил арестуванъ г-нъ Владимиръ Паунковски отъ Охридъ, преди заминаването му на конференция по славянски езици въ Австрия. След като сж му били отнети паспортътъ и платежнитъ средства, той е бил задържанъ въ ареста, където дни наредъ не му е било позволявано да спи. По-късно е бил върнатъ насилствено въ Охридъ, където намерилъ жилището си разбито, а факсътъ и книгитъ, повечето отъ които на български езикъ — конфискувани. Година по-рано г-нъ Паунковски се бѣше опиталъ да организира „ВМРО-политическа организация на македонскитъ българи“, която да се бори както за независима Македония, така и за приемане на историческата истина за произхода на македонското население. Полицията отказа да признае узаконяването на организацията и предприе репресии срещу членовете ѝ. Тогава бѣше осуетенъ и опитътъ за почитане паметта на героя от Илинденското въстание — Тома Давидовъ, а г-нъ Паунковски отново е бил задържанъ безъ обяснения.

Напоследък, на вратата на жилището на г-нъ Паунковски се е появилъ надписъ: „Тукъ живѣе българинъ и скоро ще умре!“. Единъ отъ задържалитъ го на летището в Скопие полицаи се появилъ в Охридъ, поканилъ го въ колата си и тамъ му заявилъ, че това е последното предупреждение, което му правятъ — следъ него не отговарятъ за живота му... Тѣзи действия на македонската полиция принудиха г-нъ Паунковски да отправи апел за политическо убежище въ Швейцария.

Срещу преследванията на българи в Македония се обявиха 62-ма народни представители отъ българското Народно събрание. Тѣ изпратиха отворено писмо до Председателя на парламента на Р. Македония и временно изпълняващия длъжността президентъ, г-нъ Стоянъ Андговъ, въ която изказватъ своя протестъ срещу репресиятъ. Министерството на външните работи на Р. България сжщо реагира на нарушаването на гражданскитъ права като изпрати протестно писмо до колегитъ си въ Р. Македония. Като присъединява своя гласъ въ защита на българскитъ национални идеали редакцията на списание „Борба“ изразява своята подкрепа въ борбата за възтържествуване на историческата истина съ убеждението, че рано или късно нейниятъ часъ ще гоиде.

БОРБА

Отецъ Димитъръ Амбаревъ | Монархия и религия

Голѣма частъ отъ привърженицитѣ на монархическата форма на управление, а и нейнитѣ противници, не съзнаватъ изначалната онтологична сжщностъ на идеята за „монархия“. Нейната истинска стойностъ е въ мистико-психологическата ѝ връзка съ християнската религия. Именно въ този синтезъ се преодолява основниятъ конфликтъ между морала на личността и на колектива. Монархията е благословена отъ Бога форма на държавно управление.

Въ Стария заветъ Богъ разрешава на евреитѣ да си избератъ царъ и по този начинъ полага началото на монархията в библейски планъ. Старозаветнитѣ Царе сж били помазвани с осветен елей и по този начинъ властѣвани за благодатно служение. Тѣ не сж се смѣтали за божествени потомци, подобно на останалитѣ езически Царе, а за проводници на Божията воля.

Старозаветната форма на избиране, помазване и властѣване на Царъ е колкото проста отъ ритуална гледна точка, толкова по-сложна отъ държавно-правна и народопсихологическа. Подробноститѣ около избирането и поставянето на Саулъ, Давидъ и Соломонъ за Царе на Израилъ сж детайлно описани в Стария заветъ. И тукъ се забелязва една обща черта, характерна за монархията като благословена отъ Бога социална система. А именно — дали посредствомъ жребий, дали по стечение на обстоятелствата, но въ всѣки единъ случай Богъ се намесва и повлиява на избора и властѣването на Царя. Известно е, обаче, че при всѣко поставяне на Царъ въ Древния Израилъ е било необходимо и всенародно делегиране на избраника. Известни сж и трудноститѣ около поставянето на Царъ, както на Саулъ, така и на Давидъ. И въпрѣки, че и въ двата случая народътъ не е билъ съвсемъ съгласенъ съ избраницитѣ, Богъ е наложилъ Своята промислителна воля. Отъ казаното до тукъ става ясно, че делегирането на Царя отъ народа и неговитѣ старейшини е единъ по-скоро формаленъ актъ, докато решаващъ за избора е Божиятъ всемъгъдръ промисълъ, нежели неустановената и капризна воля на народа.

Новиятъ заветъ възприема старозаветното схващане за управлението, но му придава

по-широкъ, философски и универсаленъ характеръ, като разглежда проблема за властта въобщо. Така неговото отношение къмъ властта се оформя на основата на ново понятие — „Царството кесарево“, призвано не само да съжителствува, но и да хармонизира съ „Царството Божие“. Или както самъ Иисусъ Христосъ казва: „Отдайте, прочее, кесаревото кесарю, а Божието Богу“ (Мат 22:21). Подобно на царството Божие, царството кесарево се оглавява отъ една личностъ. По-късно аналогията между Небесния царъ — Христосъ и земния се потвърждава и отъ ритуала на православната църква за коронясване на Царъ. И двете царства сж изградени на йерархиченъ принципъ, като въ основата на казуистичното законодателство лежи безусловниятъ, категорично-императивенъ Божи законъ. Разбира се, тукъ става дума за единъ истински Царъ, който следва Христовия апел: „Бждете съвършени, както е съвършенъ Небесниятъ вашъ Отецъ“.

Следъ признаването на християнството за позволена религия презъ 313 г., мнозина монарси възприематъ евангелската повеля и осъществяватъ благодатно сътрудничество между институцитѣ на държавата и Църквата, което довежда до подемъ и оцветѣ. Така на Изтокъ се обособяватъ особенъ видъ монархии, които по-късно Н. Бердяевъ ще нарече „православна монархия“.

Православната Църква създава специфиченъ ритуалъ за миропомазване на Царъ. Особеното въ него е, че той е съвкупностъ отъ нѣколко чинопоследования. Въ самото начало на церемонията, архиереитѣ отслужватъ молебень за здраве и дълголѣтие на бждещия царъ, следъ което престолоприемникътъ гласно изповѣдва символа на православната вѣра предъ народа. Чакъ следъ това започва сжщинската коронация или т.н. „вѣнчане“ за царството. Началното благословение е сжщото като при св. тайнства: „Благословено Царство на Отца и Сина и Свѣтаго Духа...“, което говори, че извършването чинодействие има силата и авторитета на тайнство, т.е. при него се даватъ благодатнитѣ дарове на Св. Духъ. Сжщността на това последование е в поставянето на „венѣцъ“ или корона върху главата на бждещия помазаникъ. Православниятъ ритуалъ

по коронацията представлява тържествено-радостен комплекс от молитви и песнопения, напомнящ на новокоронясания цар за неговите задължения предъ Бога, но и за грижовността и любовта, които трябва да проявява къмъ народа си. Така, както Христосъ отдаде Себе Си за пагналото подъ грѣха човѣчество, така царятъ трябва постоянно да насочва своите сили, стремежи и желания въ безкористно служение и пълно себеотдаване на поверения му отъ Бога народъ. Ритуалътъ завършва съ Божествена литургия, по време на която коронасаниятъ Царъ бива миропомазанъ и причастенъ съ пресветите Тѣло и Кръвь Христови.

Чрезъ това освещаване на монархията царуването придобива нова същностъ и новъ смисълъ. Властта на Царя не е делегирана отъ народа, а отъ Бога. Затова тя не е абсолютна, а е ограничена отъ християнската правда. Тя е служение не на своята воля, а на волята на Бога. Въ този смисълъ, монархътъ нѣма право на властъ, а задължение на властъ. Въ този

благодатенъ съюзъ се преодолява изначалния конфликтъ между Царството Божие и Царството кесарево. Нещо повече — въ него се извършва промислително въвеждане на Царството кесарево въ Царството Божие.

Изхождайки отъ своята промѣнена същностъ, православната монархия си поставя и други цели, различни отъ тѣзи на всѣка друга форма на управление. При нея републиканските цели — свобода, равенство и братство, сж вече гаденостъ въ Христа, докато целта на другия типъ монархии — могъществото, бледне предъ могъществото на Царството Божие, надъ което и „портите адови не ще надделѣятъ“. Целта на православното Царство съвпада съ целта на всѣки християнинъ и на Църквата Христова — спасение на всички вѣрващи. Тази целъ не е утопична. Въ нея се съдържа както грижа за тѣлото, така и грижа за душата.

Въ нея се съдържа радостта отъ превъзването на Царството Божие още тукъ — на земята.

Не... никога

Българскиятъ народъ и ние съ него нѣма да приемемъ Български Държавенъ Гербъ съ Лъвъ безъ Корона!

Комунистите, като интернационалисти и безотечественици, искаха да заличатъ България като независима гържава и я направятъ Заг-Дунавска Съветска Република. Днесъ тѣ ще се опитатъ да наложатъ, ако не Лъвъ съ Червена Звезда на гърба, то поне Лъвъ безъ Корона, защото те на сънъ се стрѣскаатъ като видятъ корона, което значи тѣхно погребение.

Когато отъ начало се повдигна въпросътъ за новъ Гербъ на България и комунистите се опитаха да осуятъ възможността въ Гърба да има Лъвъ съ Корона, пропагандирайки, че това било възстановяването на монархията, ние обяснихме, че Лъвътъ съ Корона въ Гърба не значи монархия - монархията имаше допълнителна корона въ Гърба отъ преди 9.9. 1944 г. Ние обяснихме, че Лъвътъ съ Короната значи Национално Мощна България съ гордъ народъ, господарь на земите и сѣдбините си. И сега ние подържаме сжщото становище и гържимъ, че въ Държавния Гербъ трябва да има Лъвъ съ Корона.

Ние сме сигурни и вѣрваме, че нашиятъ народъ, който никога не е билъ и нѣма да бѣде съ комунистите, иска и ще настоява въ Държавния Гербъ да имаме Лъвъ съ Корона.

Ще бѣде срамъ и позоръ за всѣки истински българинъ, който би подкрепилъ комунистите и приелъ България да има за Държавенъ Гербъ Лъвъ безъ Корона.

Ако това стане, ако се приеме подобно решение и се наложи такъвъ Държавенъ Гербъ, генѣтъ, въ който това ще се приеме, ще бѣде началото на борбата за отмяняването му.

Българскиятъ Народъ, и ние съ него, никога нѣма да приемемъ Български Държавенъ Гербъ съ Лъвъ безъ Корона, тъй като ние и нашиятъ народъ никога нѣма да се откажемъ отъ нашите възжеления да имаме Национално Мощна Държава, да бѣдемъ нация, съ която всѣки отъ насъ ще се чувствува гордъ като частъ отъ нея и господарь на земите и сѣдбата си.

Йорданъ Николовъ,
Калифорния

Равносметката

Ето че изминаха вече шестъ години отъ така нащумелия 10 ноември. Какво гонесоха за България седемте правителства и трите парламента, смѣнили се презъ този периодъ от време?

Както е казано в Библията, Матей 7:16 „По плодовемѣ имъ ще ги познаете...“. Нѣма споръ, че госта „плодъ“ върза и узрѣ оттогава. Нека да видимъ какви сж резултатимѣ от така наречената промѣна.

1. Опозицията бѣше разбита по всички фронтове. Първоначално отъ внедрени въ нея тайни агенти на Държавна сигурность, издигнали се до възловимѣ постове съ цель да задушатъ въ зародишъ зараждащата се народна съпротива. Покъсно отъ борбитѣ за надмощие между добралимѣ се тамъ чистопробни карьеристи — еснафи, чиято едничка цель винаги е била удовлетворяване на личнимѣ интереси чрезъ възможностимѣ, които дава властѣта. И накрая — отъ реализирането на лукавата йезуитска мъдрость, приложена на практика отъ комунистимѣ, а именно: „Раздѣляй и владей!“.

Зажадняватъ за свобода и демокрация, но уви недостатъчно зрѣлъ политически народъ не можа да се ориентира правилно средъ десеткитѣ новоосновани партии. Повечето отъ тѣхъ, създадени отъ агенти на комунистическата машина, смислятъ на чийто инициали остава загадка и до днесъ, имаха за цель да разбиятъ единството и отслабятъ силата на антикомунистическото движение, да го отклонятъ отъ върния му път. И докато тѣхнимѣ лидери, водени отъ скрити или лични интереси, изпадаха въ гребнави и самоунищожителни разногласия, „Партията-столѣтница“ кжташе подъ крилата си гласоподавателитѣ с циментирани глави. Тѣ гласуваха като курдисани, водени от неподдаващата се на оборване мъдрость: „Е, да, демокрация, ама при бай Тошо млѣкото и хлѣбътъ бяха по 30 стотинки...“.

2. Като резултатъ отъ действията на вкоренената комунистическа номенклатура и словоблудствуването въ българския парламентъ, законодателната дейность, както и правната, наказателната, отбранителната и охранителната функции на държавата залинѣха и замрѣха. Управленческата и административната дейность бѣха умишлено неефективни и това естествено и закономерно доведе до лавинообразно нарастване на корупцията и престѣпността.

Последицитѣ отъ липсата или неприлагането на законите в България сж осезателни за всички. Корупцията обхвана всички стѣпала на административната йерархия. Дрastically раз-

растналата се престѣпность разполага съ огромни материални средства. Управниците си разпредѣлиха на безценица държавното имущество в цѣли отрасли на стопанството като туризма, транспорта, енергобизнеса, добивната и преработвателната промишленость и др. За една ноцъ изникнаха частни банки, застрахователни институти съ основенъ капиталъ, измерващъ се в милиони. Какъ така никой не потърси сметка откъде дойдоха тѣзи очевидно незаконно придобити капитали? С две думи — довчерашнимѣ комунисти се превърнаха в днешни едри капиталисти, т.е. в това, срещу което твърдѣха с пѣна на уста, че се борятъ.

3. Цѣлото стопанство, всички отрасли на индустрията без изключение се сринаха напълно. Страната, която въ военно време успѣваше да храни и други страни, сега не може да изхрани себе си!? Селското стопанство и животновъдството сж въ плачевно стстояние. Търговията агонизира въ някакви полуамбулатни сделки съ долнокачествени стоки съ съмнителенъ произходъ.

4. Шеметната инфлация топи спестяванията и просто смазва с тежестѣта си единъ непривично високъ за европейскимѣ критерии процентъ отъ населението. Пенсионеритѣ сж доведени до стстояние на гладъ и мизерия. Отчаянието и безизходицата тласкатъ много отъ тяхъ къмъ решението да сложатъ край на живота си. Жизнениятъ уровень на работещимѣ пропада все по-дълбоко въ бездната на драстичнимѣ разлики между ценитѣ на стокитѣ и размѣра на заплатимѣ.

5. Целиятъ този „богатъ урожай“ — плодъ на комунистическата диктатура — и последвалото я управление на мафиоткомунистимѣ, изпълняващи указанията на стария центъръ, пометоха моралните устои на мизерствуващия българинъ. Стойността на понятия като честность, достоинство, патриотизъмъ и пр. започна да пада заедно съ стойността на българския левъ. На тѣхно мѣсто дойдоха страхътъ, омразата, завистѣта, отчаянието. Народътъ потърси забрава въ алкохола, много отъ младимѣ имат вече опитъ и с наркотицитѣ. Деморализацията и обезцененото семейно чувство прекрочи прага на българския домъ.

Това са мрачнитѣ плодове на шестимѣ години псевдодемокрация. Авторътъ на тѣзи редове не е политически експертъ или социологъ. Но се опитва да даде отговоръ на въпроса: „Защо се стигна до това безрадостно настояще?“ Безспорната вина за това носи заразата: комуни-

зъмъ. А най-голям гъл въ нея иматъ последиствията отъ факта, че народътъ бѣ и все още е държанъ далечъ отъ вѣрата в Бога. Петдесетъ години атеизъмъ бѣха достатъчно дълго време, за да се отдалечатъ съзнанието и моралътъ отъ християнскиятъ ценности, да се изкривятъ нравственитъ устои не на едно, а на цѣли три поколения. Нека не се заблуждаваме — българскиятъ народъ остава все още далечъ от Вѣрата. Да не забравяме продължаващитъ междусобици въ българската патриаршия и борбите за властъ, които още повече отблъснаха народа от Вѣрата. Вече не е никаква тайна, че върховнитъ духовници в Българската църква бѣха избирани не отъ Светия синодъ, а отъ ЦК на БКП, ползвайки се отъ подobaващо високъ социаленъ статусъ.

Това е тя — печалната равностетка, резултатъ от половинвековното господство на кому-

ниститъ в нашето Отечество. Ето до какво доведоха тѣхните демагогски идеи и философии, приведени въ действие.

Българскиятъ народъ трѣбва да намери сили и да се обедини около идеята за отстраняване на комуниститъ и тѣхните прислужници от властта. Българскиятъ Националенъ Фронтъ може и трѣбва да бѣде ядрото на това обединение!

А следъ като, както изглежда, ще доживеемъ да видимъ завръщането на Негово Величество Царя на България Симеонъ II въ България, защо да не дочакаме и заемането на полагащото му се мѣсто — Царския тронъ!

Не само мое е мнението, че въ момента само той и единствено той е достоенъ и способенъ да поведе България.

Богъ да пази Н.В. Царь Симеон II и милото ни отечество БЪЛГАРИЯ!

Антонъ Луковъ

Кой управлява България?

„Паричната и стопанска мощъ на старата номенклатура (бившитъ комунисти) е влиятелна и въ другитъ бивши комунистически страни, но не до такава степенъ, както е въ България“
The Economist

На журналистически въпросъ „Кой управлява България?“, Андрей Лукановъ отговори буквално — „Въпросътъ е съ толкова голѣма трудностъ, че не е за менъ.“ Датата на този „исторически“ отговоръ е 12 септемврий 1994 г., а мѣстото на събитието е любимия на Лукановъ вестникъ „168 часа“.

Нима г-нъ Лукановъ не знае, че въ тази страна има държавни институции, които носятъ отговорностъ предъ народа за всичкитъ си действия? А може би трудността идва (май) отъ баналната истина, че въ България освенъ Президентството, Правителството и Парламентта има и паралелна властъ, по-силна и значително по-страшна. Наистина, не е лека задачата на Андрей Карловичъ — групировкитъ, близаци въ комунистическата мафия, не сж една и две — какъ завалията да отговори конкретно на единъ толкова „труденъ“ въпросъ като „Кой управлява България?“

И все пакъ, нормално е на конкретенъ въпросъ да се отговаря максимално конкретно.

Съпругътъ на Соня Младенова — Младенъ Апостоловъ е членъ на борда на директоритъ на „Мултигруп“. Сжщиятъ е бившъ офицеръ отъ 6-то управление на Държавна сигурностъ и въ момента отговаря за промишления шпионажъ, вътрешната сигурностъ и кадровата политика на групировката. Дали пъкъ той не е единствения

въ играта? Господи, каква „случайностъ“.

И аферата „Акрамъ“ ли е „случайностъ“? Не случайно тя се превърна въ символъ за корупцията въ висшитъ ешалони на комунистическата партия. Какво още трѣбва да се каже за тази банкова афера, че да стане ясно кой е крадецътъ въ тази държава?

За всѣки случай и въ сждебната властъ сжщо се предизвикватъ перманентни кризи, та да не остане дейностъ извънъ контролъ. Ако нѣкой е забравилъ, нека припомнимъ за прокурорскиятъ мераци на протежето на Премияновъ — Бориславъ Йотовъ. За него Иванъ Татарчевъ каза навремето, че „той е единъ отъ прокуроритъ, които въ миналото бѣха известни съ това, че следъ приключване на всѣко следствено дѣло, ако то завършва съ обвинително заключение за сждъ, изготвено отъ следователя, не е правилъ нищо друго, освенъ да замѣни заглавието. Пишелъ вмѣсто „обвинително заключение“ „обвинителенъ актъ“, нѣщо недопустимо, което говори за съвсемъ слаба квалификация.“ Некомпетентенъ, но нашъ — а това е нѣщо много повече отъ компетентностъ, когато става дума за кадровата политика въ комунистическата партия.

Какво? Сега не стана ли малко по-ясно? Съмнявамъ се! Щомъ самиятъ босъ на куполата се затруднява да каже кой, какъ и защо управлява, кои сме ние, обикновенитъ хора, та да знаемъ?

Неговиждане, или „дългата ржка“ действа и въ посолството на САЩ въ София

Формуляритѣ за подаване молба за не-емигрантска виза (Държавенъ Департаментъ ОР-156) доскоро съдържаха точка № 35, в която се казва между другото (правописът запазенъ):

„Визи не могат да се издават на лица, които принадлежат в определени категории, дефинирани от закона като недопустими в Съединените Щати (освен когато предварително е поискано и разрешено изключение)... В най-общи линии те включват лица:

— които са се опитали да получат виза чрез изпачаване на *факти или измама*...

— които са или са били членове на някои организации, *включително комунистически и свързаните с тях*...

Отнася ли се някоя от тези категории до Вас? Да.... Не....“

За наша изненада, цитиранитѣ две категории липсват въ формуляритѣ, които понастоящемъ се попълватъ при молба за виза въ София. Интересно е дали на легационния персоналъ е известно за направенитѣ промѣни, и ако това е така, защо сж били тѣ направени? Измѣненъ ли е законътъ на САЩ? Или пъкъ нѣкой иска да помогне на Бисеръ Димитровъ отъ Санта Клара, Валери Каменовъ отъ щата Ню Йоркъ или на фамилията Чукнийски отъ Балтиморъ по-лесно да уредятъ своето ново мѣстожителство?

Нови „улеснения“ за капиталовложители въ България

Комунистическото правителство въ София е приело наскоро постановление, споредъ което фирмитѣ ще трѣбва да декларираатъ всичкитѣ си банкови сметки предъ данъчните органи. Не се разрешаватъ разплащания въ брой, надминаващи 20,000 лв. (\$ 300). Забраната за разплащане важи и за чуждестранни лица. За нарушения ще се налага глоба отъ 5,000 лв. Това постановление изяснява много ясно комунистическото схващане за „свободенъ пазар“.

Избори за президентъ в САЩ

Президентскитѣ избори в САЩ ще се състоятъ на 5 ноември 1996 г. Предиборната кампания за кандидатъ на Републиканската партия започна отъ рано. Дори голѣма частъ отъ тѣзи, които искаха да взематъ участие въ предиборната борба, като ген. Колинъ Пауелъ, сен. Спекторъ, губ. Уилсънъ, по една или друга причина — липса на първоначална подкрепа, недостатъчни финанси или лични съображения — вече отпаднаха. Въ групата, която остана, съ голѣмо предимство води сен. Бобъ Долъ, следванъ отъ сен. Грамъ, Патъ Букенанъ, Стивъ Форбстъ, финансистъ и милиардеръ, сен. Лугаръ, бившия губернаторъ Ламаръ Александъръ и др. Въ момента, изборътъ на сен. Долъ за кандидатъ на Републиканската партия при президентскитѣ избори е предрешенъ фактъ, стига да не се случи нѣщо неочаквано, катастрофално за него. Сенаторътъ е отъ дѣсноцентристкото крило на Реп. Партия, съ дългогодишенъ опитъ. Отличава се съ своето умение да преговаря, съдържаностъ и честностъ. Той е герой от Втората свѣтвна война, загубилъ дѣзната си ржка при инвазията въ Италия. При погребението на президента Никсънъ, Бобъ Долъ произнесе прочувствена речъ и бѣше може би единствениятъ говорител, който не можа да съдържи съзритѣ си — изразъ на неговата искреностъ, което му спечели симпатиитѣ на много Никсънови поддръжници. Единъ от неговитѣ недостатъци е възрастта му, която ще го направи единъ отъ най-възрастнитѣ американци, заемали този постъ и може би ще повлияе на частъ отъ по-младото поколѣние да не гласува за него.

Американскитѣ поданици отъ български произходъ, въ голѣмото си мнозинство, обикновено поддържатъ кандидатитѣ на Реп. партия.

Билъ Клинтънъ е неоспорваниятъ кандидатъ на Дем. партия. Като настоящъ президентъ той има много предимства въ изборитѣ — постоянно присѣствие на телевизионния екранъ, възможността да взема популярни решения и използва престижа на своя постъ. Той се явява като

защитникъ на по-слабитѣ икономически слоеве — възрастни, безработни, тѣзи, които нѣматъ здравни осигуровки. Въ негова вреда е създаденото мнение за нестабилностъ, честото промѣняне на становищата му, за да ги пригоди къмъ преобладаващото обществено мнение. Сжцо така участието му въ демонстрации противъ Виетнамския конфликтъ и начинътъ, по който е отклонилъ военната си служба.

Позициитѣ на дветѣ партии сж ясни: републиканцитѣ сж за даване по-голѣми права на отгѣлнитѣ щати за самоуправление, намаляване на гържавната подкрепа на лица, получаващи гългогодишно гържавни помощи, което създава класа отъ хора, които не могатъ да излѣзатъ отъ това зависимо състояние, балансиране на бюджета чрезъ намаляване на разходитѣ, по-малка намеса на гържавата въ живота на гражданството. Демократитѣ сж за по-силна гържавна властъ, преразпредѣление на богатата чрезъ данъчната система, за да се подгържатъ по-слабитѣ слоеве на обществото, различни гържавни ограничения въ индустрията и междуобщественитѣ отношения.

Какъвъ ще бжде резултатътъ отъ изборитѣ е рано да се предскаже.

Шансоветѣ на дветѣ партии за сега сж почти еднакви. Сжществува възможността да има и трети кандидатъ, отъ движението на Росъ Перо. Както е известно, неговата кандидатура през 1992 г. бѣше решителна въ избора на Билъ Клинтънъ, тѣй като откъсна гласове отъ Джорджъ Бушъ.

Каквото и да е резултатътъ, външната политика на САЩ не ще претърпи голѣми промѣни. Що се отнася за България, една победа на Републиканцитѣ би създавала по-добри условия за демократичното развитие въ нашата страна.

И въ България изборитѣ за Председателъ на Републиката ще бждатъ вѣроятно къмъ края на 1996 или началото на 1997 год. Логично е да се приеме, че единъ отъ кандидатитѣ за този постъ ще бжде г-ръ Желю Желевъ, независимо отъ коя група или партия ще бжде издигната неговата кандидатура. Последниятъ завой по лжкатушния политически пѣтъ на настоящия президентъ сочи на гѣсно. Това ще привлече една частъ отъ избирателитѣ, която, заедно съ сжществуващата негова традиционна твърда подкрепа, ще представлява единъ избирателенъ блокъ отъ значение.

Позициитѣ на водеща партия задгължаватъ и БСП да постави свой кандидатъ или пѣкъ „безпартийно лице“, задъ което тя да се скрие. Подкрепата за единъ такъвъ кандидатъ е ясна и предсказуема, като не трѣбва да се подценяватъ и сжществуващитѣ и новооткрити възможности следъ овлавяването на мѣстнитѣ управи в селата и по-малкитѣ градове.

Отъ изразени мнения на нѣкои отъ ржководнитѣ лица въ СДС може да се заключи, че тѣ ще излжчатъ свой кандидатъ. Но тѣй като Д-ръ Желевъ има известна подкрепа всрѣдъ поддръжницитѣ на СДС, то въпросътъ за президентски кандидатъ може да предизвика сътресения въ Съюза на Демократичнитѣ Сили.

При така разгледанитѣ възможности, фактически отъ коя група ще бжде бждещиятъ президентъ на България не е отъ решаващо значение. Ако бжде избрано лице отъ опозиционното поле, положението въ България — политическо и народно-стопанско — не ще се промѣни много. Парламентътъ, контролиранъ отъ БСП, ще продължава да бездействува или гласува противоконституционни закони, близкитѣ до комунистическото правителство мафиотски срѣди ще продължаватъ престѣпната си дейностъ, „червенитѣ баби“ и „активнитѣ борци срещу фашизма и капитализма“ съ ограничения си брой на сиви клетки ще продължаватъ „борбата“, безъ да могатъ да видятъ, че фашиститѣ и капиталиститѣ, и то най-голна проба, сж около тѣхъ.

Въ международно отношение България ще остане напълно изолирана и когато се разрешаватъ Балканскитѣ въпроси (сравнете времето на Царъ Фердинандъ!) никой дори не ще ни попита, а да не говоримъ за членството ни въ НАТО и „пѣтя къмъ Европа“.

Но има друга възможностъ. **Да се издигне кандидатурата на единъ** известенъ и уважаванъ български общественикъ, който да има довѣрието и подкрепата на Царъ Симеонъ и който е убеденъ въ необходимостта отъ възстановяване на Търновската Конституция като основа за развитието на една възродена, демократична, благоденствуваща България. Една такава кандидатура ще даде възможностъ на Царя да вземе директно участие въ демократичнитѣ разисквания въ страната. Българскиятъ народъ ще има възможностъ да се изкаже дали иска да върви по пѣтя на беззаконието, регреса и упадѣка или е готовъ да заеме отново онова мѣсто въ европейската общностъ, което заемаше преди 50 години. Самото присжствие на Царя ще повдигне духа на българкия народъ, ще възобнови вѣрата му въ едно по-свѣтло бъдеще. Външно-политически България ще излѣзе отъ забвението, въ което се намира.

Ако тази идея бжде подкрепена отъ значително мнозинство отъ българския народъ, то неми-

нуемо ще се наложи да се състоятъ предсрочни парламентарни избори и народнитѣ избранници ще иматъ възможностъ по законен редъ да уредятъ беззаконията, последвали отъ преврата на 9 септемврий 1944 год., съпроводени съ съветската окупация.

Когато съдбата на България е поставена въ опасностъ, нейното просъществуване е застрашено, налага се на всички честни и добронамѣрени българи, безъ значение на партийна принадлежностъ, републикански или монархически убеждения, да търсятъ начинъ за нейното спасение. Връщането на Царь Симеонъ и възстановяването на Търновската Конституция предлагатъ тази възможностъ.

Да се възползуваме, докато не стане късно!

БЪРБА

Антикомунистическо движение въ България

Движението за Национално възраждане „Подемъ“ е отправило следния позивъ къмъ българския народъ:

Половинъ вѣкъ социалистическо робство е единъ достатъчно дълъгъ периодъ, за да бждатъ изградени нови условия отъ съдбоносно значение за българския народъ и за българската държава.

Презъ това време:

- Съзнателно бѣха унищожавани нашитѣ възрожденски традиции.
- Планомѣрно бѣше внедрявана една нова действителностъ, чужда на нашия битъ и на нашата душевностъ.
- Бѣхме насила откъснати отъ цивилизования свѣтъ, за да бждемъ отгѣлени отъ неговото културно и политическо развитие.
- Народътъ и държавата ни бѣха оковани въ непозната за насъ досега тоталитарна диктатура.
- Една добре организирана „Българска“ комунистическа партия служеше послушно на чужди интереси.
- Нейниятъ елитъ ни внушаваше, че лъжовната химера на комунизма ще вѣкува и ще обхване цялия свѣтъ.

- Съ престъпни действия и противоестествени похвати българскиятъ народъ и българската държава бѣха потискани и обезличени, за да бждатъ по-лесно подчинени.

По сжщество, българската държава бѣше загубила своята независимостъ, а българскиятъ народъ преживѣ своето трето най-тежко робство!

Днесъ ние сме свидетели на разпада на тази престъпна, нечовѣшка система. Крайниятъ ѝ сривъ е предстоящъ въпрѣки волята и отчаяната съпротива на нейнитѣ защитници. Но ние си даваме сжщевременно добре смѣтка, че злокачествената зараза на комунизма е все още въ насъ, въ нашитѣ навици, въ нашия начинъ на мислене, въ нашия общественъ и държавенъ редъ.

Много воля и много сили сж необходими на българския народъ,

- за да се освободи отъ наложената му отвънъ духовна, политическа и стопанска опека,
- за да тръгне къмъ национално възраждане и подемъ,
- за да усвои съвременнитѣ постижения на човѣшкия духъ и разумъ,
- за да заеме отново своето мѣсто срѣдъ челнитѣ народи въ свѣта,
- за да стигне нови върхове въ своя исторически пжтъ.

Колко сложна, обхватна и апостолска работа чака днешнитѣ и иднитѣ български поколѣния!

Но нашиятъ народъ е доказалъ неведнъжъ своитѣ качества. Ще го направи и сега въ името на своето собствено благо! Достатъчно е да повѣрва въ своитѣ сили и да прояви необходимата воля за това. Защото успѣхътъ ще зависи отъ волята на мнозинството!

Движение за национално възраждане „Подемъ“

В обращението на инициативния комитет на „Движение за национално съединение“ се казва (предадено съ съкращения):

Граждани на България,
братя и сестри, сънародници,

Следъ 45 години болшевизация и следъ 5 години еуфорични слобонатрупвания за демокрация народът ни продължава да затъва въ икономическо, социално и бездуховно тресавище съ безперспективностъ и обреченостъ. Тоталното обедняване на населението и спекулативното противо- и задзаконно обогатяване на отгълни лица и групи е безпрецедентно и нѣмащо нищо общо съ принципътъ на пазарната икономика. Нарастващиятъ икономически хаосъ, акумулиращъ суперрецесията и тоталниятъ социаленъ сривъ сж извори на непозната досега по размѣри престъпностъ. Безпримѣрни сж и политическата нетърпимостъ, и конфронтацията не само между партизанствуващи формации, но, което е и най-гибелното — омерзението между българскитѣ граждани!

Двата парламента и шестътѣ правителства, управлявали страната ни презъ последнитѣ 5 години следъ инсценирания камуфлаженъ и вътрешнокомунистически превратъ, се оказаха държавнически безпомощни, защото пренебрегнаха безалтернативната формула — „Съединението прави силата“, формулата, която ни е опазвала и съхранила като народъ презъ изминалитѣ столѣтия. Този мѣдъръ девизъ, изписанъ върху фасадата на Народното ни събрание, не е случайно хрумване на нашитѣ предци. Цѣлата ни хилядолѣтна история доказва, че народътъ е изпадалъ въ беди именно когато не се е съобразявалъ съ сжщността на този девизъ. А днесъ нашиятъ народъ, нашето общество е разединено повече отъ всѣки другъ пжтъ! Това разединение е естествена реакция на измамнитѣ надежди, на разочарованието и на отчаянието отъ петгодишното управление на партизански политикани, които чрезъ митингаджийска лозунгова фасада за демокрация се домогваха до властта за лично облагодетелствуване. Ето защо днесъ въ нашата държава повече отъ шестъ милиона българи вегитиратъ на границата на глага!

Отъ насъ вече зависи ще ни бжде ли като народъ, ще оцелѣемъ ли като държава?! Нека да не се срамуваме предъ историята си и предъ бжднитѣ поколѣния като съучастници или пасивни наблюдатели предъ гибелта на тринадесетъ вѣковното ни отечество, предъ която сме изправени! Изминалитѣ петъ и започналата шеста следтоталитарна година показаха и доказватъ, че на вахта на държавното ни управление трѣбва да заставатъ необременени съ партийни пристрастия и партийни поржчения политици, личности, потискащи тѣснопартийнитѣ си интереси въ името на наднартийното национално плуралистично единение, въ името на общонационални, народни и държавни интереси, въ името на демокрацията!

Движение за национално възраждане „ПОДЕМ“

Стефанъ Чаневъ

Народенъ представителъ в 36-то Народно събрание

Политическа наркоза

Наркоманията е сериозно заболяване, а лечението ѝ е трудно и бавно. Следъ поемане на наркотични срѣдства, човѣкъ изпада въ душевни състояния на еуфория, опиянение, приятни изживявания, дори до халюцинации.

Въ подобни състояния човѣкъ може да изпадне и безъ вземане на наркотични препарати. По пжтя на внушението и самовнушението, когато силното желание за нѣщо се превърне въ „реалностъ“, се получаватъ подобни състояния на опиянение.

Казаното до тукъ е уводъ къмъ основната ми мисълъ, да разгледамъ състоянието на нѣкои политически лидери, които сж заболѣли отъ

такава наркомания, като това имъ състояние на самонадценяване ги води до поведение на грѣшки, което въ крайна смѣтка ги довежда до тѣхния провалъ въ политическата имъ карьера. Ще се задоволя да третирамъ въпроса въ български планъ, въпрѣки че това съвсемъ не го изважда отъ общото правило.

Въ продължение на 50 години въ нашето общество се извършиха изключително много негативни, страшни и съипващи събития, които доведоха въ последна смѣтка до падане на комунистическия строй въ страната. Процесътъ на унищожаване духовното и материално състояние на обществото водѣше (по силата на закона

на живота) го зареждане въ душитѣ на хората огромно количество енергия на протеста, която експлодира на 10 ноември 1989 год.

Тази огромна енергия трѣбваше да бѣде обхваната, регулирана и превърната отъ стихия въ полезна работа. За всички ни това изглеждаше много просто и лесно. Машината на управление, стъпила на погрѣшни политически позиции, осугуряваща изпълнението имъ съ насилието като срѣдство за управление рухна. Оставаше просто да си изградимъ една нормална демократична структура, за която много хиляди хора бѣха готови да отдадатъ способноститѣ си. Нѣколко милиона носѣха въ себе си тази огромна енергия, но тѣ бѣха само енергоносители. Липсваше реактора, въ който тя да се слѣе въ едно. Липсваше дупата, която да събере енергията на милионитѣ лъчи въ една точка. Тукъ ние бѣхме въ една ситуация, която чужденцитѣ не могатъ да разбератъ. Дори много отъ насъ самитѣ не могатъ да си обяснятъ. Петдесетъ години никой не смѣе да спогѣди съ никого мислитѣ и разбиранията си. Хора, работили години единъ съ другъ, се срещатъ на митингитѣ и съ изненада установяватъ, че и двамата били отъ другата страна на барикадата, но никой не е смѣел да спогѣди това.

И така, лидеритѣ трѣбваше да излѣзатъ и поематъ формирането на новата държава. Но какъ сж тѣ? Но кои сж тѣ? Кой ги познава? Кой ще имъ направи пътъ до трибуната на митинга? Тукъ се налага едно малко отклонение. Вѣроятно специалисти психолози ще могатъ да обосноватъ и обяснятъ дали може единъ човѣкъ, който цѣлъ животъ е билъ нащрекъ да не изтърве дума, или частъ отъ дума срещу комунизма и комуниститѣ (това би му струвало много скъпо) сега, въ единъ моментъ да излѣзе предъ сто и повече хиляди души, да размаха прѣстъ, и да узреве „Вие комуниститѣ...!“ Може би за да разбере човѣкъ това състояние трѣбва само да го изживѣе. Хиляди хора не смѣеха да излѣзатъ на първитѣ митинги. Сегатъ задъ нѣкой жгълъ, правятъ по половинъ крачка и спиратъ. Тѣзи хора сж просто смазани.

Тукъ идва голѣмата конспирация. Тѣзи, които бѣха подготвили сценария за „преврата“, които трѣбваше да изпълни ролята на едно тактическо отстъпление, бѣха се погрижили и за ролята и действащитѣ лица на трибуната на митингитѣ. Предъ насъ стояха Петъръ Младеновъ, Анжелъ Вагенцайнъ, Петко Симеоновъ, Георги Спасовъ, Александъръ Каракачановъ и още много други (които вече се „върнаха въ строя“), но които тогава ни обясняваха колко лошо и грѣшно било при тоталитаризма и какъ тѣ ще ни помогнатъ да го премахнемъ чрезъ голѣми реформи, които тѣ ще проведатъ. Всички знаемъ какъ протича покерътъ, когато единъ отъ играчитѣ играе съ подправени карти. Маме-

ниятъ не знае това и му остава само да губи. Днесъ ние плащаме още тази измама. Така че много преди 10 ноември е започнало политическото театро. Членове на партията сж изключени за „инакомислие“, предъ сладкарница „Кристалъ“ се разыграва сценка, при която „жестоко се малтретиратъ дисидентите-еколози“. Въ цената на последната влѣзе и единъ човѣшки животъ. Единъ служителъ отъ милицията трѣбваше да поеме отговорността. Но „що значи единъ животъ...“ казва поетътъ. Така кандидатъ ораторитѣ и бѣжещи лидери бѣха селектирани и подготвени. Започна консолидирането на опозицията. Най-грѣзки и решаващи се оказватъ репресивнитѣ нейни бивши членове. Хвърлятъ се партийни билети предъ телевизията, сформиратъ се клубове, гружества, дори партии съ идеални и най-идеални цели. Християнски, демократически, либерални, дори — патриотично-национални, радикални, консервативни и още какъви ли не. Върхътъ бѣше „военен монархически съюз“ отъ офицери-комунисти въ армията, които „осъзнали“ спасението на България въ лицето на Царъ Симеонъ II.

За кратко време сж регистрирани надъ 100 такива формации. Не липсваха случаи въ едно семейство да се учредятъ три партии: на бащата, на сина и на дѣщерята. Задъ всички тѣзи незвани формации стоеше единъ центъръ и имаха една целъ — да разбиятъ показаното единство при митингитѣ и да разкъсватъ гласовитѣ при предстоящитѣ гласувания. Голѣма частъ отъ тѣхъ получиха клубове, други бѣха авансирани за издаване на вестници и други най-различни материали отъ политически субсидии. Отъ това голѣмо разнообразие, създадено отъ сценариста, последниятъ си избра 13 действащи лица и прие да седне съ тѣхъ да преговаря на крѣглата маса. Съ други срѣди и организации комуниститѣ не искаха да преговарятъ. Когато се подготвяше „крѣглата маса“, присъствувахъ съ делегация на Българска национал демократическа партия на посещение при тогавашния председателъ на СДС г-нь Петъръ Беронъ, съ молба да бѣдемъ допуснати на преговоритѣ. Отговорътъ бѣше „НЕ, ние сме достатъчно и вратата е вече затворена“. Днесъ г-нь Беронъ не си спомня за този случай, което показва, че и той е билъ използванъ отъ сценариста, безъ да осъзнава това.

Така бѣше конструиранъ и юридически регистриранъ първоначалниятъ Съюз на демократичнитѣ сили. Казвамъ „първоначалния“, тъй като голѣма частъ отъ участницитѣ въ това театро се върнаха отново въ отбора си.

Въ такава невъзможно трудна обстановка трѣбваше да се излѣчатъ истинскитѣ представители на онази половина отъ народа ни, която категорично и безспорно бѣше отхвърлена отъ управляващата партия „задъ борда“.

Търсѣха се лидери-водачи, които да обединят волиѣ и стремленията на милиони хора, понесли неизброими морални и духовни жертви. За да стане това бѣше необходимо, както самитѣ хора да имат политическа култура и критичност, така и личноститѣ, които ще поведат — да имат известни качества. Освен компетентност и честност, тѣ трѣбваше да бждат изградени и като общественици. За съжаление, режимът през тѣзи петдесет години не допускаше формирането на такива качества у гражданитѣ, защото това би направило невъзможно съществуването му. Тук е нашата трагедия — нѣмаме и все още нѣмаме общественици-гържавници. Това предполага не само да могат да вземат правилни политически решения съгласно политическата си концепция (независимо от посоката ѝ), но и да бждат имунизирани срещу болеститѣ, съпътстващи властването. Тази имунизация, както всички имунизации има своя период. Тя не става съ лекции и обяснения. Тя не се научава. Тя се формира въ времето и продължава десетилѣтия. Общественикът започва своето формиране от юношески години и ако има заложби въ себе си, довежда това формиране до значима степен, когато мине петдесетѣ години. Всички знаем коварнитѣ съблазни на властта: ПАРИ, ЖЕНИ, СЛАВА. Като теория и заболѣлитѣ знаят тѣзи опасности, но когато човѣкъ направи внезапно голѣм скокъ въ обществената стълба, се оказва незащитен от тѣзи съблазни. Най-опасна и най-трудно преодолима се оказва третата — СЛАВАТА. Всичко заобикалящо му говори; че той е великъ. Най-великъ.

Служебното му мѣсто — депутатъ, министъръ, или нѣщо повече;

Рангът на общественото му положение — лидеръ на партия или по-голѣма формация;

Славословието на заобикалящитѣ го — „Ти си НАЙ, ти си незамѣнимъ“ и пр.

Въ тѣзи моменти ЛИДЕРЪТЪ загубва реалнитѣ опорни точки:

— ТОЙ е депутатъ или министъръ, затова защото представлява тѣзи, които сж го избрали.

— Полученитѣ гласове не сж лично негови, а за каузата на тѣзи, които сж го кандидатурирали.

— ТОЙ като лидеръ е само пръвъ между равнитѣ и ще бжде такъвъ до тогава, докато осъзнава това и изразява волята и идеитѣ на тѣзи, които сж задъ него и които той представлява.

— ТОЙ вече не разбира, че омайващитѣ хвалебствия на заобикалящитѣ го сж упойката, която прикрива личнитѣ им интереси, които той удовлетворява.

— ТОЙ вече не е онзи, когато хората сж избрали като свой представител. Отъ кумиръ почва да става бреме. Изпразва се отъ съдържание и вече е въпросъ само на време кога ще слезе отъ пиедестала. Но въ този критиченъ за него

моментъ той се провиква отъ висотата на своето самочувствие АЗ СЪМЪ ИСТОРИЧЕСКА ЛИЧНОСТЪ.

— Въ момента следъ избори той заявява „Спечелихме изборитѣ и ще управляваме. Не сж необходими повече никакви организации, съвети и пр.“

— ТОЙ не осъзнава, че хората, които представлява, могат и го издигат на пиедестала, но тамъ той е дълъженъ да стои правъ и да се гържи достойно.

Казаното до тукъ не се отнася само за конкретни лидери и гържавници. То важи за всички страни на представенитѣ въ парламента политически сили. Най-красноречиво доказателство на изложеното е поведението на управляващото мнозинство, което гръзко демонстрира самовластие, въпрѣки че представлява само 43,50% отъ гласувалитѣ 75,23%, или само 1/3 отъ всички гласоподаватели.

Това е печалниятъ резултатъ отъ комунистическото управление на страната ни, което ни лиши отъ обществения елитъ, който бѣше формиранъ преди 9.9.1944 г. Въ този елитъ имаше и социалисти, и комунисти, но имаше ЕЛИТЪ, сега нѣма кой да изрази общественото мнение, просто нѣма граждански-политическо общество.

Въ заключение искамъ да се върна на основната тема, за боледуването на нашитѣ лидери отъ омаята на славата. Високъ данѣкъ платихме на тази болест. Нѣма да бждемъ справедливи, ако ги винимъ за направени грѣшки, въ конкретни решения. Не можемъ да искаме безпогрѣшност отъ хора, които събитията издигнаха на мѣста, отъ кждето се взематъ решения, безъ самитѣ тѣ да сж са готвили много години за това. Който и да бѣше на тѣхно мѣсто, сигурно щеше да допусне грѣшки. Но има нѣща, които обикновенитѣ хора не можаха да подминатъ и ги накара да се отдръпнатъ. Това е неотчитането — публично и честно - на допуснатитѣ грѣшки и най-вече това, че омаята на наркозата ВЛАСТЪ ги отклони отъ нормалното имъ самочувствие и ги отхвърли на купя отъ ненуждни нѣща.

А много отъ тѣхъ можаха да бждатъ полезни и да оставятъ добра диря въ нашата история.

Полезно ще бжде, ако всѣки, който е получилъ говѣрието на хората, които представлява, сутринъ, преди да започне денятъ му, да поеме една доза отъ ваксина противъ ГЛАВОЗАМАЙВАНЕТО, съ което властта коварно го изкушава. Осъ по-полезно ще е ако по-често си дава смѣтка, че мандатътъ му ще изтече и той ще трѣбва отново да бжде при тѣзи, които сж го издигнали. Голѣмо е щастие, когато това връщане е украсено съ белега на достойнството.

София, 29 юлий 1995 год.

Д. Загорски

Поменание или предупреждение

*България: Единствена страна въ свѣта,
която издигна паметникъ на поробителя си и представи
срамна фигура на най-великия българинъ*

Оригинална фотография
на Стефанъ Стамболовъ
преди 100 години

Властъ ли е да я опишешъ, разровишъ ли я, смрадъ ще те прогони отъ Отецеството! Лансирани отъ академията на НЕУкуитѣ, прости, злобни и невежи потомци на комунистическата пасмина, осъществиха мечтата си и представиха България предъ свѣта съ лагери за рѣзване на глави, убийства и нечувана престъпностъ...

Александъръ Стефановъ, Иванъ Славовъ и арх. Аврамовъ разцепиха фронтално главата на най-големия български държавникъ и я забодоха на паве, за да предупредятъ българина, че всѣки, който потърси **независимостъ** или обърне гръбъ на Русия, ще му счепятъ главата и ще я хвърлятъ за храна на свинетѣ въ лагеритѣ на смъртъта.

Неуки и самозвани скулптори, които символизиратъ раздѣлянето на страната и пагането и подгъ турско робство, скарани съ идеалитѣ на Отецеството си и подложили езика си подгъ четала на Сталинъ, размахватъ ятагани въ граднката предъ „Кристалъ“ и предупреждаватъ за неразривна дружба съ поробителя.

Да се надяваме, че второто народно събиране в граднката предъ „Кристалъ“ ще разцепи главитѣ на уродливи мечтатели, самозвани журитата и тѣм подобни некадърници, за да се даде пжтъ на родолюбиви българри да издигнатъ монолитенъ паметникъ като „Статуята на Свободата“ предъ Нью Йорк за най-великия българинъ Стефанъ Стамболовъ...

Оригинална
фотография на
паметника на
Стефанъ Стамболовъ
следъ 100 години

Д-ръ Р. Нейковъ
Германия

Тоталитаристи и демократи

Безусловното подчинение предполага невежество. Не само онзи, който се подчинява, но и онзи, който заповѣдва: защо му е да размишлява, да се съмнѣва и да обсъжда, когато е достатъчно само да заповѣдва. Така е писалъ Монтезкьо — единъ отъ строителитѣ на съвременния свободенъ свѣтъ през 18 векъ въ „Духътъ на законитѣ“.

Законитѣ! Живѣли ли сж младитѣ поколения въ България споредъ нѣкакви закони!

Като човѣкъ преживѣлъ две епохи — на 9

септемврий 1944 год. бѣхъ тринадесетъ годишенъ и, макаръ и юноша, още цѣло десетилѣтие имахъ възможностъ да слушамъ разказитѣ на възрастнитѣ за това, което е било, и да преживѣвамъ на собствения си гръбъ най-сигурния начинъ на познанието, това, което стана! Споредъ менъ, независимо отъ нарушенията на законитѣ отъ страна на всевъзможни екстремисти по времето на Третото Българско Царство, в България човѣкътъ и гражданинътъ е могълъ да се бори по съвсемъ легаленъ пжтъ за

свои граждански права. Като лѣкарски синъ съмъ свидетель за търсенето на отговорност за пребиване отъ страна на полицията на политически противници и сѣщо съмъ свидетель за наказанието на виновниците, включително и за извършване на лека тѣлесна повреда — изкълчване на прѣста. Истина е, че по времето на Втората свѣтлова война отъ страна на екстремисти се извършиха издевателства върху невинни хора — горене на партизански кѣщи, варварски убийства на гѣца, разнасяне на отрѣзани партизански глави. Голѣма частъ отъ тѣзи изроди не сѣ били наказани отъ правителствата в последните месеци преди 9 септемврий 1944 год. Една непростима слабостъ на тѣзи правителства. Непростима, първо защото това бѣ нарушение на закона и второ защото много отъ тѣзи садистични елементи заедно съ освободените криминално-политически престѣпници при отварянето на затворите около фашистско-болшевишкия превратъ на 9.9.1944 год. образуваха заедно съ изпратените отъ Сталинъ чекисти водещото ядро на извършителите на масовия геноцидъ следъ преврата, който, макаръ и не въ такава остра форма, продължи до 10 ноемврий 1989 год.

Въ България тоталитаристите завзеха властта, извършиха обезглавяването на нацията съ масовъ тероръ и предагоха държавата на една чужда сила.

Правителствата преди 9 септемврий не бѣха демократични въ смисѣла, който влагаме днесъ въ тази дума. Но тѣ се стремѣха, и това никой не може да оспори, да спазватъ конституцията и законите.

Като говоря за тоталитаристи и демократи имам предвидъ днешните понятия и днешното състояние на нашата държава и общество.

Преди всичко си задавамъ въпроса:

Защо следъ единъ масовъ геноцидъ, завършилъ и съ дадени жертви отъ нашите съотечественици отъ турската етническа общност, днешна демократична България не търси никаква отговорностъ?

Живѣя всрѣдъ едно високо хуманно общество и съмъ свидетель на непрекъснатите процеси, които се водятъ срещу извършителите на престѣпления още отъ 1932 год. и за периода на бившето ГДР.

При това нито въ Германия, нито въ която и да било друга от поробените страни на Източна Европа, нито геноцидътъ е билъ така масовъ, нито даденъ народъ е избиванъ отъ съотечестве-

ниците си въ момента на съветската инвазия. Това е една сѣществена разлика и е позоръ за нашата нация. Масовите убийства и въ Балтийските страни, и въ Полша, и навсѣкѣде другаде се извършваха отъ специалните сталинови служби и червената армия. Участието на местните комунисти е било сравнително незначително! Единствено у насъ този геноцидъ, който обхваща няколко периода и жертвува около стотина хиляди — кой може да каже колко точно! — се извършваше отъ българи! Вѣрно, по заповѣдъ на Москва, но отъ българи! Не забравяйте този зловецъ фактъ.

Убийците въ България, които убиваха българите, бѣха българи!

Българи осѣдиха и избиха преди всичко безъ сѣдъ много невинни хора непосредствено следъ 9 септемврий 1944 год.

Българи осѣдиха и избиха министри и народни представители, и колко още политични и неполитични хора при ликвидирването ОФ-опозицията и колективизацията. Преди всичко трудеци се селяни!

Българи осѣдиха и избиха и други наши съотечественици-комунисти около ликвидирването на Трайчо Костовъ.

Българи избиха и наши съотечественици-мохамедани по времето на възродителния процесъ, въ една страна, където почти не загинати нито единъ от нашите съотечественици-евреи в най-страшните апокалиптични времена.

Кѣде сѣ виновниците?

Какво правятъ? Какъ живѣятъ?

Иматъ ли пари? Бедни ли сѣ или богати!?

И какво прави нашата крехка демокрация?

Какво прави „демократичната“ лѣвица?

Какво прави нашиятъ независимъ сѣдъ?

Нима историята не е най-голѣмиятъ учителъ на народите!

Щомъ като убийците и крадците оставатъ ненаказани ще повторятъ своите деяния.

Мислятъ ли, че ще бѣдатъ пощадени нашите демократични лидери и нашите независими меди и сѣдии?

Историята ясно е показала какво значи тоталитаризъмъ.

Да си припомнимъ думите на загиналия герой Юлиусъ Фучикъ:

„Хора, бгете!“

И нека ние прибавимъ:

„Политици-демократи, граждани на България, крайно време е да се предприеме нѣщо срещу тоталитарните престѣпници!“

Икономъ Николай Цвѣтковъ Василевъ

Изъ споменитѣ на единъ страдалецъ на тоталитарния режимъ

Следъ 9 септемврий 1944 г. - времето на комунистическия тоталитаренъ режимъ, въ нашата страна пострадаха много духовни лица. Единъ отъ тѣхъ бѣхъ азъ, ставрофоренъ икономъ Николай Цвѣтковъ Василевъ отъ с. Антимово, Видинско.

Израстнахъ на село, още отъ малкъ изпитвахъ неволитѣ на селския трудъ. Следъ завършване на прогимназиалното си образование въ гр. Видинъ, родителитѣ ми ме насочиха да продължа и завърша духовно образование, за да се посветя въ служене на Църквата и вѣрващия народъ.

Презъ 1940 г. завършихъ Софийската Духовна Семинария, следъ което приехъ духовенъ санъ. А по-късно завършихъ и Духовната Академия.

Игва 9 септемврий 1944 г. Развихря се червениятъ тероръ. Изчезватъ хора, други с ж изпратени на лагеръ, а трети въ затвора. Започватъ репресии за отнемане собствеността на селянина. А пострадалиятъ кжде да намѣрятъ утѣха? Разбира се, че въ храма! А нима неговиятъ служителъ ще остане глухъ къмъ болкитѣ на хората? Или ще ги остави безъ надежда? Азъ попаднахъ въ погледа на ДС, която постоянно ме следѣше.

Презъ 1952 г., още 32-годишенъ, съ присжда № 655 по НОХД № 1123 от с.г. на Врачански окръженъ съдъ бѣхъ осжденъ на 20 години лишаване отъ свобода. Цѣли 9 години прекарахъ своитѣ младини изъ болшевишкитѣ затоври на гр. Враца, Шуменъ, о. Белене (3 години), гр. Пазарджикъ и каменната кариера (2 години) при гара Огняново, Пазарджишко.

На 19 май 1961 г., съсипанъ и боленъ, бѣхъ освободенъ, като отново се завърнахъ въ родния си край.

А ето моитѣ преживѣвания въ килиитѣ на ДС, затвора и лагера:

— На 1 май 1952 г. получихъ една фалшива телеграма, въ която ми се съобщаваше да се явя на 3 май с.г. въ Дирекцията на Вѣроизповеданията - София. На 2 май се приготвихъ за пътъ и заминахъ за Видинъ. Отбихъ се въ Митрополията, за да поускамъ съответното разрешение. Въ двора заварихъ епархийския архиерей гѣдо Неофитъ. Подадохъ му телеграмата. Той я прочете и ми каза: „За да те викатъ въ София, това трѣбва да стане чрезъ насъ. Телеграмата нѣма номеръ и печатъ, значи че е фалшива. Отивай си на село и се приготви за храмовия празникъ (Гергьовденъ)“. Азъ послушахъ стареца и си тръгнахъ, като преди това се отбихъ въ ТП Станцията на града, за да ми напишатъ изходящия номеръ на телеграмата и сложатъ съответния печатъ. На гишето стоеше млада служителка, която ми каза да почакамъ и изчезна нѣкжде. Следъ 20 минути

документътъ ми бѣше оформенъ. Не знаехъ, че тѣзи 20 минути сж били времето, необходимо, за да предупредятъ Държавна сигурностъ, че съмъ пристигналъ. На излизане бѣхъ арестуванъ отъ двама агенти, които ме откараха направо въ ДС. Направиха ми обискъ и ме вкараха въ едно мазе-карцеръ. Следъ известно време започна следствие-то, което се водѣше отъ началника на ДС Христо Миневъ Мургинъ. Презъ време на разпита вътре нахлуха шестима пияни агенти. Единиятъ попита: „Попа почна ли да говори?“ Следъ отрицателния отговоръ на началника, тѣ се нахвърлиха върху менъ. Съ ударъ въ челюстьта ми счупиха зжбъ. Облѣхъ се въ кръвъ. Единъ ме хвана за косата, другъ за брадата, трети за мустацитѣ и т.н. Започнахъ да губя съзнание отъ болка. Следъ това единъ отъ тѣхъ взе парче дърво отъ жгъла и почна да ми нанася удари по тѣлото. Понеже се прикривахъ съ ржцетѣ, тѣ ми сложиха белезници и ме събориха на земята. Започнаха отново да ме биятъ съ дървото, като ме газѣха и въртѣха налчетата на обувкитѣ върху кървящото ми тѣло. Станахъ безчувственъ. Следъ като се наситиха на бой, единиятъ каза: „Оставете го, защото го вкарахме въ деветия кръгъ на Ада.“ Изправиха ме на крака и ме залѣха съ вода, а азъ едвамъ гишахъ. Понеже не можехъ да се движа, двама отъ агентитѣ ме повлѣкоха за краката нагоду по стълбитѣ, до ареста. Вследствие на този побой цѣлото ми тѣло се погу и посиня. Въ продължение на две седмици уринирахъ кръвъ.

Прехвърлиха ме въ ДС - Враца. Инквизициитѣ бѣха продължени отъ лейтенантъ Вълчо Янкуловъ отъ гр. Мизия, който между побойтѣ ми казваше: „Отче нашъ, скоро и тебъ ще те изпратимъ на небето.“

Дѣлото ми се разгледа на 22 юлий 1952 г. в гр. Видинъ отъ Врачанския окръженъ съдъ. Осжденъ бѣхъ по чл. 70, ал. 1 от НЗ като „организаторъ на контрареволуционна група“ на 20 години лишаване отъ свобода. Следъ гѣлото бѣхъ закаранъ въ затвора на гр. Враца. На портала ме посрещна старши надзирателъ Цеко отъ с. Бистрець, Врачанско. Като разбра на колко години съмъ осжденъ, възкликна: „Ахъ, попе, отървалъ си въжето“. Вкараха ме въ една обща килия, въ която затворницитѣ бѣха натѣпкани като сардели. Като разбра, че съмъ духовно лице, бай Стойко отъ с. Раковица, Кулско, извика: „А, сега вече си имаме и попъ съ насъ!“ Едва що се бѣхъ настанилъ въ новата „квартира“, надзирателятъ ме извика навънъ, за да ме острижатъ и обръснатъ.

Въ края на декември 1952 г. бѣхъ премѣстенъ въ Шуменския затворъ, кждето престояхъ близо година. Презъ м. октомврий 1953 г. затворътъ бѣ закритъ и ние бѣхме премѣстени на о. Белене.

кждето 3 години прекарах на II обектѣ.

Съ пристигането ни бѣхме облечени въ скжсани войнишки и милиционерски грехи и разпредѣлени по бригади. Работата и нормитѣ бѣха непоносими. Азъ работѣхъ на дигата, гърводобивъ, пренасяне на тухли, камъни и гървета. За да се улеснимъ при пренасянето на тежкия товаръ, всѣки отъ насъ си имаше същиятъ „хамутъ“, който се поставяше на врата. Така изглеждахме впрегнати като добитѣкъ. А храната ни бѣше много лоша. За да уталожимъ глуда, ловѣхме жаби, костенурки и змии. Превръщяхме се бавно на животни. Карцеритѣ и наказанията бѣха ежедневие. За всѣко нѣщо човѣкъ можеше да попадне въ карцера. Не единъ или два пѣти съмъ пращанъ въ този адъ на непоносимъ презъ зимата студъ. Въ о. Белене имаше единъ криминаленъ лѣкарь - г-ръ Албански, който всѣка сутринъ ме спождаше, за да види дали сж ми измръзнали прѣститѣ на краката. Правѣше му особено удоволствие да реже измръзнала плътъ.

Друго програмирано изтезание бѣха комаритѣ и гървеницитѣ. За да се предпазимъ отъ тѣхъ, шиехме си чували отъ чаршафи, влазахме въ тѣхъ и така по-леко прекарвахме нощта.

Презъ м. августъ 1956 г. прегу Унгарскитѣ събития, всички политически затворници, бѣха

разквартирувани по затворитѣ. Азъ попаднахъ въ Пазарджишкия затворъ. Презъ 1958 г. ни изпратиха на работа въ каменната кариета при гара Огняново, Пазарджишко. И тукъ трудѣтъ бѣше убийственъ. Нормата ни бѣше 6 куб. м камъкъ на день.

Презъ 1961 г. дойде амнистията. На 19 май около 10 часа ни прибраха въ обекта. Прочетоха ни указа за освобождение. Моето име бѣше въ списъка. Не вѣрвахъ на ушитѣ си. Колега католически свещеникъ ми каза: „Честита свобода! Честита свобода!“ Прибрахъ си багажа и следъ щателенъ прегледъ бѣхъ освободенъ. На следващия день 20 май, след 9 годишно изгнание, отново отворихъ кѣщата си врата. Голѣмата ми дщеря, която оставихъ на 9 години, бѣше вече омжжена съ едномесечно дете, а по-малката бѣше въ 9 класъ на гимназията.

Възстановенъ бѣхъ отново на работа като енорийски свещеникъ, която длъжностъ изпълнявамъ и до днесъ. Това, което преживѣхъ, моля Бога, никога вече да не се повтаря. Макаръ и много отъ тѣзи наши мжчители и днесъ да сж живи и иматъ голѣми пенсии, азъ имъ прощавамъ. Но не зная дали Богъ ще имъ прости или ще имъ даде съответното възмездие!

Бориславъ Гърдевъ

„Фердинандъ Български“

Много е трудно да бжде направенъ документаленъ филмъ за някогашния запасенъ поручикъ отъ австрийската армия Максимилианъ Карлъ Леополдъ Мария Саксъ Кобургъ Гота или както е известенъ отъ учебницитѣ по история Фердинандъ I Български (1861-1948), управлявалъ страната ни презъ периода 1887-1918 г., първоначално като князь, а отъ 22 септември 1908 г. и като царь. Трудно е, защото този владетель царува дълго, а и защото за него сж натрупани прекалено много лъжи, клюки, инсинуации и клеветнически интерпретации.

Светославъ Овчаровъ, авторъ на известнитѣ филми за Коста Паница и Стефанъ Стамболовъ, рискува, довършвайки трилогията си за „строителитѣ на съвременна България“ и въ сътрудничество съ оператора Георги Чолаковъ, продуцента Асенъ Владимировъ и консултанта Стойчо Грънчаровъ и създава сложна и полемична творба. Въ нея той смѣло дискредитира установени фалшиви стереотипи и клишета и изгражда правдиво и убедително психологическия портретъ на първия царь на Третото българско царство. Овчаровъ е чувствителенъ и яръкъ творецъ съ вкусъ къмъ метафоричното обобщение и къмъ европейската универсализация на драматичната българска история. Режисьорътъ е принципенъ противникъ на фалшификациите, свойствени на

тѣсногръдия класово-партиенъ подходъ, а и на любителската илюстративностъ при отразяване на историята ни. Той се спира на опредѣлени събития и факти отъ управлението на царь Фердинандъ, които смѣта за възлови и сжщественно-конфликтни съ Стамболовъ, войнитѣ и пр. Целта му е да разкрие непосредствено, емоционално и психологически достоверно граматата на българския царь, а не на чужденеца, дошълъ въ България като чужденецъ и напусналъ я като самотенъ и изтерзанъ възрастенъ българинъ, комуто предстои да надживѣе смъртта на двамата си сина, станали жертва на историческия катаклизъмъ по време на Втората свѣтвна война (царь Борисъ III презъ 1943 г., а князь Кирилъ Преславски презъ 1945 г.).

Къмъ единъ такъвъ амбициозенъ филмъ могатъ да се отправятъ и критични забележки, и претенции, но нека не забравяме огромния трудъ, положенъ отъ Светославъ Овчаровъ, ровенето му въ архивитѣ, борбата му съ стереотипитѣ и извращенията въ рогната ни историческа мисълъ и приветствуваме поредния му забележителенъ документаленъ филмъ „Фердинандъ Български“. Очертаващъ се като найдобриятъ и най-представителниятъ, създаденъ презъ 1995 г., той наистина заслужава нашитѣ адмирации.

Пишатъ ни...

Отворено писмо

до
 Г-нъ областния управителъ на гр. Варна, България
 Г-нъ областния управителъ на гр. Пазарджикъ, България
 Г-нъ министъра на вътрешнитѣ работи
 на Република България, София, България
 Г-нъ председателя на Министерски съветъ
 на Република България, София, България
 Г-нъ Президента на Република България, София, България
 Г-нъ председателя на Организацията на обединените народи,
 Ню Йорк, САЩ, посредствомъ
 Български Националенъ Фронтъ (БНФ), Чикаго, САЩ, Македонска
 патриотична организация (МПО), САЩ, Канада, Австралия
 Срѣдствата за масово освещаване (радио, печатъ, телевизия)
 в България и по света

МОЛБА ПРИЗИВЪ

отъ

Христина Кръстева Пинзова-Шашкова, гр. Варна
 Димитричка Кръстева Пинзова, гр. Варна
 Кръстинка Василева Недева, гр. Варна
 Кирилъ Христовъ Недевъ, гр. Варна
 Лили Копчелиева Бербатева, гр. Варна

Дълбоко сме убедени, че всѣки единъ отъ Васъ може да ни помогне, ако изпълни духа и съдържанието на своите служебни задължения, защото като носители на опредѣлена властъ въ йерархията на човѣшката цивилизация Вие представлявате по една частица отъ световната съвестъ, но сте благословени да носите цѣлата нейна огромна отговорностъ.

Петдесетъ години ние търсимъ напразно гробоветѣ на своитѣ бащи и съпрузи, за да ги полеемъ съ вода и вино - споредъ обичая ни, за да запалимъ върху тѣхъ кандило и свещъ - споредъ религията ни и за да призовемъ Божието всеопрощение върху останкитѣ имъ - споредъ родствения ни дългъ.

Петдесетъ години насъ ни възпира една жестока и бездушна властъ, едно престъпно мълчание на институции и хора и петдесетъ години, по неведомитѣ пжтища на духовното общение, тѣ - нашитѣ скъпи покойници, идватъ при насъ, донасятъ ни своя тъженъ погледъ и ни оставятъ мълчаливия си упрѣкъ.

Възможно ли е да съществува общество, кждето се заличаватъ и укриватъ като „гържавна майна“ гробоветѣ на неговите членове?

Правото на „последно убѣжище“ е най-естественото отъ всички човешки права.

Ние посочваме тукъ само нѣколко случая, но този списъкъ е печално дългъ и въкроятно застѣга много страни и гържави.

Ето защо, молбата ни къмъ Васъ и чрезъ Васъ къмъ всички хора по свѣта представлява свѣтовенъ проблемъ.

ХРИСТО НЕДЕВЪ АВРАМОВЪ, 39 годишенъ, роденъ въ с. Дърлевци, Еленска околия, бѣ задържанъ на 17.09.1944 г. отъ Стойчо Ковачевъ, служителъ на Министерството на

вътрешнитѣ работи въ гр. Варна и бѣ осъденъ на смъртъ отъ II-ри съставъ на Варненския „Народенъ съдъ“ на 24.03.1945 г., Христо Недевъ бѣ известенъ въ страната ни като „Съвестьта“ на Съюза на Българскитѣ Национални Легиони (СВНЛ). Той горѣше съ болкитѣ на своя народъ, разпокъсанъ жестоко отъ Ньойския договоръ и се бореше за една по-висша социална справедливостъ и по-възрастнитѣ отъ него го наричаха „Бай Христо“.

КРЪСТЮ СТАВРЕВЪ ПИНЗОВЪ, 50 годишенъ, роденъ въ с. Костенецъ, Костурска околия, Македония, бѣ задържанъ на 08.06.1946 г. отъ служители на МВР въ гр. Варна и бѣ изпратенъ въ Плевенския затворъ, а отъ тамъ преместенъ въ затвора въ Пазарджикъ, отъ кждето изчезва „безследно“. Той не бѣ сжденъ. Кръстю Пинзовъ бѣ известенъ въ страната ни като изявенъ геец на ВМРО, а средъ съгражданитѣ си като добъръ и честенъ човекъ.

АТАНАСЪ ЛАЗАРОВЪ ПАШКОВЪ, 27 годишенъ, роденъ въ гр. Неврокопъ, бѣ задържанъ на 06.06.1946 г. отъ Тома Трайковъ, служителъ на МВР въ гр. София. Въ същия день съпругата му бива изпратена в концентрационенъ лагеръ. Семейството му бѣ изселено отъ София и въ дома му се настанява лицето, което го е задържало. Отъ деня на задържането му той изчезва „безследно“. Атанасъ Пашковъ бѣ известенъ въ страната ни като ораторъ, публицистъ и геецъ на ВМРО. Той бѣше студентски богачъ на бежанцитѣ и технитѣ потомци отъ поробена Македония.

ТОНЮ СТАМОВЪ БЕРБАТЕВЪ, 32 годишенъ, бѣ задържанъ отъ следъ 09.09.1944 г. отъ служители на МВР въ гр. Варна и бѣ осжденъ на смъртъ отъ II-ри съставъ на Варненския „Народенъ съдъ“ на 24.03.1945 г. Той бѣ известенъ въ страната ни като журналистъ, публицистъ и писателъ. Тоню Бербатевъ пишеше за „Малкия“ човѣк и за големитѣ неправди въ живота. Литературниятъ му псевдонимъ бѣше „Маруусъ“.

Но нѣма значение, че всички тѣ свѣтвеха съ чистотата на своето присжствие въ едно преломно време и предупреждаваха съвременницитѣ си за настѣпващата страшна опасностъ, наречена „болшевизъмъ“.

Нѣма значение дали сж били виновни споредъ нѣкой сжг или невинни, защото всѣко човѣшко сжщество има неотменни права и следъ смъртта си. Но има огромно значение делата на всички престѣпници срещу човѣчеството да бждатъ разтворени и прочетени въ огромната книга на човѣшката съвестъ, за да не се повтарятъ повече. Но има огромно значение да бждатъ защитавани вѣчните човѣшки ценности въ постоянната борба между Доброто и Злото.

Добри хора ще ни помогнатъ да се чуе и разнесе по цѣлия свѣтъ слабиятъ ни гласъ, защото става дума за нѣщо, на което е стѣпила християнската ни цивилизация и безъ което свѣтътъ би се превърналъ въ пустиня отъ омраза.

Ние се обръщаме къмъ Васъ, уважаеми Дами, Господа и Институции, защото сме убедени, че ратувате за единъ по-добъръ свѣтъ.

Погписали:

Кристина Недева

Христина Пинзова

Димитричка Пинзова

Лили Бербатева

Кирилъ Недевъ

*Иванъ Ц. Ивановъ
отъ с. Бойница, Кулско
понастоящемъ живущъ въ Чикаго, САЩ*

Тѣ избраха свободата

По време на комунистическия тероръ много наши сънародници отъ Кулския край оставиха мило и драго, кжци и имотъ и поеха тежкия пѣтъ на емигрантството. Азъ съмъ отъ с. Бойница и избѣгахъ въ Югославия на 24 март 1951 г. Искамъ да сподея на страниците на „Борба“ колко души отъ нашия край напуснаха Родината и какво стана съ тѣхъ, за да се знае и помни.

Избѣгаха общо 85 души, между които и семейства отъ по три, петъ, дори шестъ членове. Тѣ се прѣснаха по цѣлъ свѣтъ. Ето имената имъ (съ кръстче са означени починалитѣ):

Петъръ Рангеловъ, Петко Мишовъ, Донко Ивановъ, Вълчко Еленкинъ отидоха въ Белгия, Стойо Стойковъ отъ Белгия се върна въ България; †Петъръ Еленкинъ, †Младенъ Цоковъ, †Петко Мариновъ, †Ватко Марийкинъ, †Митаръ Генчовъ - Югославия; Цоко Цоковъ съ жена и синъ, Нинко Вѣкиовъ, Дако Костовъ, Стайко Цоловъ, †Жико Паздерковъ - Франция; †Жико Кънчевъ, синътъ и внукътъ на Митаръ

Генчовъ - Германия; †Ненчо Петровъ и Митко Гергъовъ - Чили; Петъръ Цанковъ - Швеция; Цено Кънчевъ, Денко Георгиевъ - Канада; сем. Цоко Тишови, †Цоло Братковъ, †Генчо и †Георги Вълчови - Австралия; Иванъ Ивановъ, †Яцо Жиковъ, Василъ Митковъ, Нинко Марковъ, Цанко Паздерковъ, †Петъръ Мърчовъ съ жена и синъ, Ценко Нетковъ, †Негълко Мишовъ, Пуйо Цоковъ, Станко Любкинъ, Пеко Кръстовъ, Кънчо Генковъ, †Ценко и Цанко Шулкини, †Тогоръ Вълчовъ, †Мария Тодорица, †Негълко Вълкиовъ, Петъръ Пуевъ - САЩ.

Други, които починаха въ САЩ и по други страни:

Стойко Пуевъ, Мишо Ванковъ, Жико Марковъ, Радко Мариюкинъ, Петко Мариновъ, Гочо Цановъ, Перка Цанковица, Митаръ Игнатовъ, Генчо Вълчовъ, Цвѣта Генчовица, Дачо Цановъ.

Между насъ имаше и нѣколко души, изпратени като шпиони. Такъвъ бѣше Милчо Нинковъ. Той обаче веднага си призна, бѣше отгълненъ отъ насъ и върнатъ въ България. Сжщо така е билъ изпратенъ за шпионинъ и Подп. Петъръ Вѣтковъ. Югославянитѣ го взѣха въ контра-шпионажа, пратиха го въ България, откъдето вече не се върна.

И така, отъ избѣгалитѣ 85 души в България се върнаха общо 7 души, починаха 28. Отъ останалитѣ 50 има трима учители, двама инженери и единъ професоръ въ Австралия, а вече има и около 50 новородени.

Това донесе комунизмътъ въ нашия край!

Благодарностъ

Подписалитѣ се заявяваме, че получихме книжка втора на списание „Борба“ - издание на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ въ Америка, на което списание основател и въ момента почетенъ председателъ на БНФ е г-нъ г-ръ Иванъ Дочевъ. Най-внимателно прочетохме цѣлото списание отъ край до край. Ние се радваме, че далечъ отъ България се намиратъ вѣрни наши братя, които угрѣйку силно паусиевата камбана, искатъ да събудятъ българския народъ да прояви смѣлостъ и да се бори противъ уродливия комунизмъ, който почти половинъ вѣкъ тормозѣше народа ни. Нѣщо по-страшно и отъ турското робство. Ще завършимъ съ цитати отъ три статии, които ни направиха впечатление:

Г-нъ г-ръ Иванъ Дочевъ:

„На първо мѣсто въ водачеството не може да има личности съ лѣвчарски разбираня или привърженици на марксизма. Лицата, които сж отговорни за проиграване на народното довѣрие, гадено въ изборитѣ презъ 1991 г., трѣбба да останатъ настрана. Нови хора трѣбба да застанатъ начело. Хора, привѣрени националисти и антикомунисти. Хора, високо почтени и съ доказана безкористностъ. Хора съ качества да спечелятъ довѣрието на народа, да го победатъ и да извоюватъ утрешната победа.“

Г-нъ Иванъ Шалевъ:

„Необходимостта отъ ново българско Възраждане е очевидна. Ще съумѣятъ ли жититѣ и цѣващитѣ следъ насъ българи да изпълнятъ своя дългъ?“

Г-нъ Дянко Марковъ, народенъ представителъ:

„Кой, кога, колко и отъ кого получи милиардитѣ долари, съ които зароби българкия народъ и гържава?“

Кой, кога, колко и кжде прахоса, скри или обсеби милиардитѣ? Този отговоръ ще искатъ и хората, които гласуваха съ червената бюлетина.

Сражението продължава. Иматъ гумата предводителитѣ на демокрацията. Решението е едно: „РЕЗЕРВЪТЪ - ВЪ АТАКА!“

Благодаримъ за изпратената книжка и молимъ, изпрацайте ни списанието и за въ бждеце.

Подписано от:

Кирилъ Туджаровъ
Д-ръ Мария Званчева
Методи Колевъ Гьоревъ
Иванъ Ташевъ Колевъ
Димитъръ Костадиновъ Аргировъ
Стоилъ Станимировъ Стоиловъ

Кирилка Иванова Йорганова
Здравка Георгиева Пантелеева
Димитъръ Цвѣтковъ Футековъ
Огнянъ Горановъ Цвѣтановъ
Гергинъ Малиновъ Спасовъ
Ани Милушева
Вили Лулковъ

Съобщение

На 9 дек. 1995 г. въ клуба на БНФ - Чикаго се състоя редовно общогодишно събрание.

Г-нъ Бориславъ Борисовъ, председател на клона, даде обстоятелствено докладъ за изминалата дейност, като благодари на всички, спомогнали за това. Той предчерта основните принципи становища на БНФ и вѣрата въ успѣха на нашето гѣло. Касиерътъ г-нъ Тошо Момчиловъ даде касовъ отчетъ, г-нъ Александъръ Дървогѣлски направи кратко изложение за положението въ България следъ изборитѣ.

За ново ръководство бѣха избрани:

Председател - г-нъ Бориславъ Борисовъ

Подпредседател - г-нъ Трайчо Стефановъ

Секретарь - г-нъ Мишо Минковски

Касиеръ - г-нъ Тошо Момчиловъ

Членъ - г-нъ Димитъръ Драгойчевъ

Контролна комисия:

г-нъ Иванъ Атровъ

г-нъ Ангелъ Пенелианковъ

Последваха разисквания за бъдеща дейностъ, следъ което при обща трапеза разговоритѣ продължиха до късно.

In memoriam

Скръбна Вестъ

На 22 септ. 1995 г. почина въ Оранисъ, Ню Жерси нашиятъ приятелъ, членъ на Центр. Упр. Съветъ на БНФ

Г-нъ Стефанъ Арнолдъ-Арнаутовъ

72 год., роденъ въ Харманли

Презъ всичкитѣ години на своя емигрантски животъ, Стефанъ бѣ непреклоненъ борѣцъ противъ комунизма, за свободата на България. До последния си дѣхъ той се бори противъ комунистическитѣ опити да овладѣятъ българската църква.

Вѣчна да бжде неговата паметъ!

Скръбна Вестъ

Въ края на септември 1995 г. почина въ Варна на 69 годишна възраст

Г-нъ Петъръ Фотевъ

бившъ касиеръ на БНФ, награденъ съ орденъ отъ НВ царъ Симеон II, сжцо съ медала на БНФ за „Борба за Свободата на България“.

Петъръ Фотевъ напусна комунистическа България преди 40 год., преминавайки съ рискъ за живота си турската граница. Наскоро следъ това емигрира за САЩ.

Следъ като презъ юлий 1995 почина неговата съпруга, Петъръ реши да се завърне въ България. Той почина нѣколко седмици следъ пристигането му въ Варна.

Богъ да го прости, вѣчна му паметъ!

Нашата сила е справедливото гъло на нашата борба!

„Борба“ е издание на своитѣ читатели!

Близко половинъ векъ нѣкъ съ своитѣ помощи, гдето скромни, гдето щедри, подсигуриятъ неговото издаване.

Списание „Борба“ никога не е имало, нѣма днесъ, нѣма и да има „специални“ фондове, къмъ които да е ангажирано.

Това е нашата мощъ! Това ни прави твърди и непреклонни въ перото ни!

За да отговоримъ на изискванията на хилядите читатели на списание „Борба“ въ и извънъ пределитѣ на Родината ни да го получаватъ и четатъ, и за да може то да достигне до четиритѣ краища на планетата, където се носи речта българска

**ние апелираме къмъ всички читатели за финансова подкрепа —
днесъ тя ни е жизнено необходима!**

Помощите, които сънародници, съмишленици и читатели ще ни изпращатъ, молим, както и до сега, да се адресиратъ до Чикаго, САЩ, или на адреса на представителството ни в България — Белово 4470, ул. „Алабак“ 21, сп. „Борба“ — Гошо Спасовъ.

Банкови с/ки: в лева — 4048043319

в щ.г. — 4145008010

в г.м. — 4245008013

Балканбанкъ — офисъ Белово

банковъ кодъ: 70076961

Представителството в България на сп. „Борба“ — органъ на Българския Националенъ Фронтъ (Инк) Чикаго, САЩ е опълномощено да съобщи на хилядитѣ последователи на идеитѣ на БНФ (Инк) и читатели на сп. „Борба“ въ и извънъ пределитѣ на България, че Българскиятъ Националенъ Фронтъ (Инк) Чикаго, САЩ, нѣма нищо общо съ Българския Националенъ Фронтъ, ул. „Черномен“ 14, София. Свикване на конгреси, оповестяване на програмни документи, регистриране на местни и регионални структури отъ Българския Националенъ Фронтъ — ул. „Черномен“ 14, София, не ангажиратъ БНФ (Инк) Чикаго, САЩ.

Както до сега, така и за въ бъдеще, сп. „Борба“ остава с непроменено име и се редактира въ Чикаго, САЩ.

Списания и бюлетини, носещи името „Нова Борба“ да не се приематъ от нашите последователи и читатели, като такива, легитимиращи БНФ (Инк) Чикаго, САЩ.

За информация се отнасяйте на адреса на БНФ (Инк) Чикаго, САЩ, или на този на представителството на сп. Борба“ в България:

Белово 4470, ул. „Алабак“ 21, Гошо Спасовъ.

*ЦУС на БНФ (Инк)
Чикаго, САЩ*

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

съ ВЪЗКРЕСЕНИ АТРИБУТИ
отъ
НЕЗАБРАВЕНОТО И
МИНАЛО

Канасювиги Крумъ (796-814)

следъ 811 г. (изъ българския преводъ на Манасиевата лѣтопись)

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ